

agent

EESTI KUNSTIMUUSEUMI AJALEHT
NR 5 DETSEMBER 2005

KUMU kui kogum: kõik osad on tähtsad

17 novembril toimus mitte veel ametlikult avatud KUMU auditooriumis sündmus, mis jäi küll avalikkusele suuresti märkamatuks, kuid sai muuseumi tulevase tegevuse seisukohalt omamoodi sümboli tähenduse. See oli ettekannete päev “Roheline, toores ja löikamata. Noor Eesti kunst uue sajandi alguses”, mille korraldasid Kaasaegse Kunsti Eesti Keskus, Ees-

ti Kunstiteadlaste Ühing ja KUMU ning kus esitleti Eesti Kunstiakadeemia välja antud raamatut “22+ Noored Eesti kunstnikud”. Neli kuuest olulisest Eesti kunstiinstitutsioonist tegid koostööd ja jagasid vastutust kohaliku kunstimaastiku aktiveerimisel. Siit tulebki välja KUMU tegutsemise üks peajooni – käsitleda Eesti kunstilma toimimist tervikuna, mitte jaotada seda kildudeks, kus omaette nurkades

posivad muuseumid, galeriid, kunstiope ja kutseorganisatsioonid.

Eesti Kunstimuuseum ja KUMU selle osana on kahtlemata Eesti massiivseim kunstiinstitutsioon, mille tähenduse aluseks on tema kogud ja tegutsemise viisiks programmid. Selline organisatsioon ei saa toimida ilma selgete põhimõteteta ja vastutusega nii kunstiajaloo kui tänase päeva ees. Millele selline eeldus tugineb? KUMU toimimi-

se põhimõtteid on lihtsam sõnastada kui tema eesmärged, mis võivad tunduda liiga üldised. KUMU pole ühesuunaline muuseum, mis võiks kuulust koguda ainult kaasaegse kunsti efektse esitamisega või üha täiendades teaduslike järeltulede valguses koostatud ekspositsiooni. KUMUsse on sisse programmeeritud teistsugune elu – ta on multifunktsionaalne organism, kus on võrdselt olulised nii püsinäitused kui

FOTOD: KAIDO HAAGEN

KUMU on sõlmpunkt, mis ühendab erinevaid maailmu: esindusliku barokse Kadrioru, koduse ja mängulise Kadrioru, industrialse tormmajade Lasnamäe ning Laagna tee kaudu kogu linna.

kaasaegse kunsti galerii ning pidev noore kunsti juuresolek, nii auditooriumi programmid kui haridustegevus. Vähe- malt lähteasukoht on selline – muuseum kui kogum, nagu elav keha, kus tähtsad on kõik liikmed. Probleem, mis kerkis muuseumide ette 1980. aastatel – kuidas muuta muuseum atraktiivseks, kuidas kutsuda inimesi muuseumi, kuidas olla konkurentsivõimeline inimes- te tähelepanu hõivamises –, lahenda- ti siin korraga ühes lähteülesandes. See on hea, sest ümber näituste toimib veel teine ja kolmas ring tegevusi (näiteks toetav filmiprogramm, tutvustav õp- petöö lastele jne), maja elab eri rütmis- des ning ukseid ei pruugi pärast viimase näitusekülalastaja lahkumist sulguda. Samas muudab see KUMU iseloomu palju ebamäärasemaks – meil oleks na- gu kõigest natuke, mida on aga keeru- line fookuseerida. Raske on allutada ko- gu tegevust ühele ideele ning selle põh-

Tänapäeval ei ole olemas ühist leksikat kõigile külalastajatele, on palju kõnelemise viise ning nende- ga arvestamine on meie avatuse aluseks.

jal oma imagoloogilist identiteeti selge- malt välja kujundada. Tekib erinevatest elementidest koosnev ornament, mille tasakaalustamine või vastupidid, mõne elemendi aktiveerimine ongi muuseu- mi programmide ja programmi loome ideoloogia. Tuttav probleem igale pea- toimetajale, teatrijuhile, kontserdikava kokkupanijale.

Olen igas oma esinemises rõhuta- nud kolme põhimõtet – oleme avatud ja koostöövalmis, oleme dünaamilised, oleme professionaalsed. Samas on tähenduste maht, mida need kolm põhi- mõtet sisaldavad, väga suur ja ka mit- meti mõistetav. Mida tähendab avatus – kas vastutulekut kõikidele pakutava- tele ideedele, soovi iga hinna eest täi- ta maja rahvaga, müügistrateegiatega ka- sutamist, mis on tuttavad supermarke- tite töövallast, vms? Meilt on küsitud – kas te olete tempel või Disneyland? Hoolimata esimesest ehmatusest selli- se võrdluse üle on küsimus üsna õige. Muuseum on alati toiminud mingil vii- sil templina, sest ta on väga pikaajali- ne projekt. Algsed põhimõtted, mille järgi muuseum loodi, pole ju vana- nenud, nad on ehk lihtsalt vanamood- sad meie tänases kõnepruugis või de- valveerunud. Muuseum oli ja on oma- laadne mälupank, mille põhivarasid ei puudutata ja mille väärtust ei arvesta- ta kroonides. Vihje Disneylandile seos- tub aga meie tegevuse virtuaalse poo- lega, sellega, millisel viisil me neid põ- hivarasid, nende tähendust tänapäeva- sesse keelde konverteerime. Tänapäe-

KUMUs on võrdset olulised nii püsinäitu- sed kui kaasaegse kunsti galerii, nii auditoo- riumi programmid kui haridustegevus.

val ei ole olemas ühist leksikat kõigile külalastajatele, on palju kõnelemise vii- se ning nendega arvestamine on meie avatuse aluseks.

Teine oluline algatus on KUMU dünaamilisus. Dünaamilisuse rõhuta- mine on välja kasvanud kokkupuutest ühe vana retoorikaga – muuseum on koht, kus isegi tolm seisab. Kahtlema- ta pole see tänapäeval enam nii, vaada- kem ringi, kui palju on Eestiski väga hu- vitava ja nüüdisaegse ekspositsiooniga muuseumi. Mingil kombel on aga selles vanas ettekujutuses ka tõde, sest muu- seum põlistab teatavaid väärtusi, vähe- malt nii arvatakse. Kui teos on muuseu-

näitust ei valmistata ette ilma pikaaja- lise uurimistööga, suured projektid aga vajavad aega ja uurijaid, keda pole meil sugugi piisavalt. Muuseumile on tehtud mitmeid häid ettepanekuid näituste osas (aitäh kõigile, kes on oma ideed meile saatnud!), aga tuleb varuda kannatust. KUMU-l on praegu suurepärase või- malus osutada 20. sajandi modernismi uurimise keskuseks Baltikumi piirkon- nas. Ilma professionaalse usalduseta ei teki ka rahvusvahelist koostööd. Kuna Rüütelkonna hoone saalid polnud vas- tuvõetavad rahvusvahelistele standardi- tele tehniliste eksponeerimistingimuste osas, ei saanud kunstimuuseum tihti ol- la osaline rahvusvahelistes näitusepro- jektides. Nüüd on võimalik seda muu- ta, panna olemasolevad suhted toimi- ma ning olla uutele avatud. Muidugi, see kõik võtab aega.

Professionaalsuse idee ei kehti mit- te ainult kuraatorite töös, vaid on alu- seks ka teistele tegevusliinidele, näiteks suhtlemisele sponsoritega. Meie ideo- loogia järgib põhimõtet, et me ei otsi partnereid mitte seetõttu, et rahast jääb puudu, vaid et meid toetavad organi- satsioonid, kes on ise väärikad ja kel- lele on kultuur tähtis. Lõppeks paran- datakse meid toetades ju ka omaenese elukeskkonda. Täna on meile teh- tud kolm suurepäraselt kingitud – Jaapani Suursaatkond kinkis KUMU-le audiogiidid ja restaureerimiseks vaja- likku tehnoloogiat, Hansapank Estonia kontsertklaveri, mida hädasti vajas au- ditoorium, ning AS Merko Ado Vabbe maali “Muusika” (1919), mida oleme ammu oma kogusse ihaldanud.

Nii me saamegi kokku oma mude- li, mille keskpaigaks on kogud ja näitu- seprogrammid, mis aga jõuavad avalik- kuse ette ja hakkavad elama tänu kõige- le sellele, mis on kasvanud nende üm- ber – haridusprogrammid, auditooriumi programmid, giidid, kommunikatsioon, turundus jne. Muuseum on natuke nagu tootev üksus – kui pole näitusi (toodet), pole organisatsiooni; kui näitusi ei käida vaatamas (toodet ei müüda), ei piisa varsti raha uute näi- tuste organiseerimiseks (uueks tootmi- seks); kui ei investeerita uuringutesse ja haridusse (tootearendusse), pole vars- ti nagunii enam näitusi. Meie erinevus on aga selles, et muuseum ei saa iial- gi pankrotti minna, sest loovus ei lõpe enne kui inimkond.

SIRJE HELME
KUMU DIREKTOR

Midagi selgitavat, midagi ülendava- vat, pühastavat nõuab tungivalt Eesti elu. Aidata võib ja aitama peab siin kunst. Süütagu ta rah- va aadete lambid jälle põlema ja näidaku rahvale teed. Kõik kunstid andku teineteisele kätt ja tungi- gu rahva hulkadesse. Rahvas ihkab, rahvas ootab – tundmata, teadma- ta, kuid ta ihkab ...

Kristjan Raud. Kunstinäituse ootel.
Postimees 13.05.1909

Nõnda lausus sajand tagasi Eesti Kunsti- muuseumi üks ra- jajatest – Kristjan Raud. Ees- ti Kunstimuuseum on pikkade aastate järjekindla ja püsiva töö- ga loonud eesti kunstile kodu. Paljud inimesed nii lähedalt kui kaugemalt on käinud seda suu- repäraselt hoonet imetlemas ega ole olnud kiitusega kitsid. Siis- ki peaks nüüd, kus maja on val- mis, keskenduma sisule – muu- seumile ja kunstile. Veebruaris avab Eesti Kunstimuuseum oma uue peahoone KUMU – kaasa- aegse polüfunktsionaalse kunsti- muuseumi, kus – nagu ütles Kristjan Raud – “kõik kunstid andku teineteisele kätt ja tungi- gu rahva hulkadesse”.

KUMU on kingitus Eesti Vaba- riigile.
KUMU on tegijate uusaastakin- gitus eesti rahvale.

Kauneid jõule!
Armastage,
nautige ja uurige kunsti!

Ilusat uut aastat!

Kohtumiseni KUMUs.

Marika Valk
Eesti Kunstimuuseumi
peadirektor

hiit

Surm ja joovastus

FOTO STANISLAV STEPŠKO

Olav Maran. 20. sajandi grimasse. 1965. Kollaaž

Hullunud pilguga Hitler, ajupiirkonnast käärilõigete vabastatud ja luuke-reks "kehastunud" Surm rebenemise- ni avali suust välja paiskumas; taustal joovastunud rahvas, litsutud tihe- daks kobrutavaks inimmassiks – Olav Marani kollaaž "20. sajandi grimasse" (1965) sündis küll absurdimängust, kuid kirjeldab meie ümber toimuvat kohati adekvaatsemalt, kui mõistusliku lähenemisega võiks saavutada.

Sürrealism vabastas mõtlemise ta- valoogika painetest, ehk seetõttu leidis- ki juhuslikkuse seaduspära järgiv kunsti- tegemise viis siin, üdini absurdsena mõ- juvas Nõukogude reaalsuses võimuga peale surutud ametlikku kunstikaano- nit ignoreerivate kunstnike hulgas nii suurt poolehoidu. Marani kollaaži pu- hul aitas juhus luua pildisituatsiooni, mis paneb pingsuhtesse mõisted nagu surm ja ovatsioonid, võim ja erootika. Paraku mõjuvad need seosed sürrealsetena vaid hea ja kurja vahel piinliku täpsusega ja- gatud maailmas, millesse 21. sajandi al-

guse grimasse kogenu ei saa nii liht- salt uskuda. Võib ka aimata, et mängu- lood, mille Olav Maran konstrueeris fo- toväljalõigete abil, ei ole õieti kuigi pal- ju manipulaativsemad kui jutud, mida need fotod illustreerisid algkontekstis – Saksa DV ajakirjades.

Oma ajastu kontekstis mõjub Ma- rani süngelt pilkav ühiskonnakriitilisus – olgugi et alateadlik – üsna julgena. Ilm- selt andis kunstnikule siin tuge tööko- gemus ajakirjas Pikker, mis õpetas rak- endama satiiri ka valusate või ohtlike teemade käsitlemisel. Eks ole oma kibe huumor ju ka selles, et ainus, kes näib tundvat pildil tõelist õudu, on miljoneid surma saatnud Hitler ise.

Olav Marani kollaaži "20. sajan- di grimasse" saab näha KUMU püsi- ekspositsioonis.

KÄDI TALVOJA
KUMU KURAATOR

Kirjastusuudised

ILMUMAS

Kodu, kallis kodu NÄITUSE KATALOOG

Eesti Kunstimuuseumi näitustesaalis Roter- manni soolalaos 2004. aasta lõpus ja 2005. aasta alguses toimunud näituse (kuraator Eha Komissarov) kataloog sisaldab teoste reproduktioone koos saatetektidega, näi- tusevaateid, koduteemalisi kirjutisi eri autoritelt (lisaks kunstnikele kirjanik Peeter Sauter ja poliit- tik Urmas Reinsalu) ning väljavõtteid näituse internetifoorumist. "Kodu, kallis kodu" oli esi-

mene näitus kunstimuuseumi pikaajalisemast projektist, mis uurib kunsti, keskkonna ning isikliku kogemuse ristumiskohti.

Toimetajad Anu Allas, Renita Raudsepp.
Keeletoimetaja Tiina Hallik.
Kujundajad Martin Pedanik, Marek Allvee.
Fotograaf Stanislav Stepško.
Eesti keeles.
136 lk.

Kataloogi kaanel: Infotankistid.
Mängud soorollisoo. 2004

22+ Noored Eesti kunstnikud / Young Estonian Artists EESTI KUNSTIAKADEEMIA VÄLJAANNE

Mahukas ülevaade eesti noore kunsti hetkeseis- ust sisaldab 22 intervjuud peamiselt Eesti Kun- stiakadeemia haridusega ja suures kunstimaail- mas esimesi samme tegevate kunstnikega, li- saks teoste reproduktioone, fotosid autorit- est ja nende töökeskkonnast, ateljeedest, kodu- dest ning peamistest praegustest või tulevastest võimalikest eksponerimispaikadest ehk Tallin- na näitusepindadest. Omaette väärtuseks on raamatu kujundus, kus iga kunstniku puhul on kasutusel erinev kirjastil.

Autor Karin Laansoo.
Kujundaja Indrek Sirkel.
Fotograafid Pelle Kalmo ja Anu Vahtra.
Eesti ja inglise keeles.
408 lk.

FOTO PELLE KALMO

tuli punktis

Noor Eesti kunst: mitte loopida

*art means
never having to say
you're sorry*

MARLENE DUMAS

FOTO PELE KALMO

Noored eesti kunstnikud on tulipunktis. 17. novembril toimunud ettekannete päev tegeles „roheline, toore ja löikamata” kunstiga, esitleti prisket raamatut „22+ Noored Eesti kunstnikud” ning KUMU avas nende sündmuste majutamiseks oma uksed. Kuigi põlvkondlikust tulemisest ei saa ilma mööndusteta rääkida, aitab noort kunsti puudutavate teemade käsitlemine ühe katuse all neile volüümi juurde anda. Ja probleemid ulatusid kunstiharidusest teose adressaadini ning kunsti kõnetamisest selle pakendamiseni. Kõige värskemast ja õhest kihist kaasaegses kunstis esitati kontsentraat, millest jätkub loodetavasti vähemalt mõneks ajaks.

Emotionaalselt rabav algus oli Kaido Ole poolt ette loetud 325 nime – viimase poole sajandi jooksul kunstiakadeemiast professionaalse maalikunstniku hariduse saanud inimesed. Kümme minutit tähestikulises järjekorras kulgevaid nimesid, sajad inimesed, kellest igaüks on neli aastat oma elust mingil põhjusel investeerinud kunsti õppimisse. Ja üheksal juhul kümnest – pagan seda teab, miks. Sest üheksast lõpetajast kümne hulgas me pärast diplomi kättesaamist enam ei kuule. Õigustatud ja nõudlikule küsimusele „miks?” ühest vastust pole. Kuigi jah, kolmeaastast perioodi pärast lõpetamist peetakse

jem muutuvad need juba takistuseks ja asjatuks ajaraiskamiseks.

Kui raamat „22+” võiks olla olemise positiivne saldo kunstnikest, kelle iseseisev tegutsemine on õnnestunud – kes on silma jäänud, läbi murdnud, oluliseks või vähemalt valituks saanud –, siis Kaido Ole ettekande pealkiri „325-” osutab raamatu numbriga dialogis olevale väga ehmatavale suhtarvule, mis näitab, kui palju noori kunstnikuks õpib ja kui vähe neid selleks tegelikult saab. Ega diplom anna garantiid ning kõige olulisemaid asju ei saagi selle elukutse puhul õpetada. Aga mida Ole pidas oluliseks rõhutada – manuaalsete oskuste asemel on hea kunstniku jaoks tähtsamad mõtlemisvõime ja kõnelemisvajadus. Kõnelemisvajadus selles mõttes, et dialoogist enesega ning ainult eneseteostusest ei piisa. See kommunikatsioon peaks ulatuma ka endast väljapoole ning lähtuma vajadusest sekunda olulistesse teemadesse.

Kristjan Kalm meets Irit Rogoff

„Noored eesti kunstnikud” on täiesti tähendusest tühi väljend, arvas oma ettekandes Rael Artel. Ma olen selles mõttes nõus, et ega keegi teine peale kunsti enda ei saa seda täitma hakata. Mingeid valmispakendatud tähendusi pole olemas või ei pruugi need kõigi jaoks toimida. Mis jääb järele, kui pakend nimega „noor eesti kunstnik” tükkideks lammutada? Lokaalne identiteet võib parimal juhul olla ehk bränd. Noor on ka üsna kahtlane ja venivate äärtega omandussõna, samamoodi põlvkond. Kõige lõpuks on „kunstnik” selline määratlus, millele rohkem kui pooled „22+” isikud teadlikult alla ei kirjuta või siis kutsudes ei reageeri. Võib tekkida küsimus, millest me üldse räägime. Palju otsitud ühist nimetajat ei paista kusagilt. Veelgi enam – idee sellise diagnoosi võimatusest on raamatuga kaasas käinud algusest peale. Alati saab midagi alustada teadmise, kuidas seda EI tohiks teha. „22+” raamatu puhul ei tahtnud ma olla see kriitiline hääl, kes distantsilt kunstnike tegemisi hindab. Ma ei tahtnud (ega taha siiani) olla kunsti-etümoloo, kes nõõpnõelaga ladinakeelset silti kinnitab. See ei paku mulle midagi ega muuda kunstniku jaoks grammigi. Rääkimata sellest, et

kunst pole passiivne objekt, mis püsib rahulikult paigal, et seda saaks uurida nagu prepeareeritud putukat.

Need 22 tegelast tahtsid midagi muud kui nõõpnõelaga silti ja kõigi eelduste kohaselt ka said. Nii et selle asemel, et kirjutada raamat neist, kirjutasin selle koos. See oli tõenäoliselt noor DJ ja muusik Kristjan Kalm, kes pidi ühes intervjuus selgitama, miks ta DJks hakkas. Vastus kõlas umbes nii: kui ma loen raamatut, siis ma ei tee seda passiivselt, vaid hakkan ise vahele ja edasi kirjutama. Ja kui ma kuulan muusikat, siis ma ei võta ainult vastu, vaid hakkan ise edasi interpreteerima ja kokku miksimise. See tuli mulle meelde, kui kuulasin Irit Rogoffi loengut kunstiteose adressaadist – sellest, kuidas on toimunud nihe analüütiliselt ja uurivalt kunstist kirjutamiselt osaluslikule. Sa ei saa enam olla olukorras teadlik, kuid samas ikkagi seista väljaspool probleemi ja suhelda distantsilt. Samm siit edasi on jääda teadmistega subjektiks, aga samal ajal ka probleemi osaks, n-ö kaaskannatajaks samas olukorras, mida üritad kriitiliselt hinnata. Ilmselt enese teadmata kõnetas Irit Rogoff isiklikult väga mitmeid inimesi loengusaalis. Ja loksutas paljud asjad paika. Lõpuks, kui me enam ei tea, kas kunstnikuks olemise reaalsus on kunsti tegemise tehnikates, mõtlemisprotsessis või elamisviisis – kui me ei saa teda sotsiaalsete, majanduslike või kunstiteaduslike kriteeriumide järgi paika panna, siis kuidas kunstniku üldse ära tunda? Veelgi olulisem – kuidas me teame, mida ta tahab? Need valikud, mida 20. ja 30. aastates noored loomeinimesed on teinud, on tänapäeva Eesti ühiskonnas erakordselt julged. Teadmise, et see, mida sa oskad kõige paremini ja millest sa oma elu ette ei kujuta, ei anna sulle mingeid sotsiaalseid garantiisid, pole just kerge jätkata. Vähi, mis nad selle eest väärivad, on respekt. Respekt nende tegemiste suhtes. Nii et kui nad järgmine kord tulevad ja ka ära tuntakse, võiksid uksed olla pärani lahti.

Kui me enam ei tea, kas kunstnikuks olemise reaalsus on kunsti tegemise tehnikates, mõtlemisprotsessis või elamisviisis, siis kuidas kunstniku üldse ära tunda?

kõige kriitilisemaks ajaks, mil turvalisest koolisüsteemist väljumise järel selgub, kas inimene on piisavalt motiveeritud jätkama. Maineka ja ihaldatud Amsterdamis Rijkssakademie stipendiumiprogrammi haldajad määratlevad oma sihtgruppi – tulevased olulised rahvusvahelised kunstnikud – ühe kriteeriumina kolm aastat iseseisvat tegutsemist väljaspool haridussüsteemi. Suuremad identiteedikriisid ja motivatsioonilüngad võiksid jääda sellesse perioodi, hil-

KARIN LAANSOO
EESTI KUNSTIAKADEEMIA
RAAMATU „22+ NOORED EESTI
KUNSTNIKUD” AUTOR

Kogude uudised

PILDID KRUSENSTERNI ÜMBERMAAILMAREISILT

Kui 1950.–1960. aastate teismelisi vaimustasid väljamõeldud seiklusjutud maalt ja merelt, siis aastatel 1810–1812, mil St. Peterburgis ilmus esimest korda Adam Johan von Krusensterni ümbermaailmareisi kirjeldus, peeti selle ainsaks lugejaskonnaks haritud mehi. Nimelt arvati selline lektüür laste jaoks ebasobivaks kui liigse seiklusjanu (ja seeläbi sõnakuulmatuse!) õhutaja. Naised aga, keda peeti mitte kunagi täiskasvanuks saavateks lasteks, pidid liigse iseteadvuse vältimiseks nagu-nii piirduma luuletuste ja tikkimistöega. Näib siiski, et raamat, mis kandis pealkirja “Ümbermaailmareis aastatel 1803, 1804, 1805 ja 1806”, murdis läbi nii hariduslikud, vanuselised kui soolised barjäärid. Osutus ju reisikiri sedavõrd populaarseks, et seda anti välja korduvalt ning mitmes keeles.

Lisaks 3kõitelisele reisipäevikule trükiti atlas, mis sisaldas 95 kaart, skeemi ja dokumentaalsust taotlevat illustratsiooni reisil nähtud maastikest, inimestest ja loomadest-lindudest. Tegemist oli kõige suurema vene trükigraafika väljaandega, mis ilmus venekeelse tiitellehga 1813, saksakeelsega 1814. Kõik kaardid joonestas Saaremaalt pärit Fabian Gottlieb Bellingshausen, kes osales reisil kartograafina. Enamiku joonistuste autor oli loodusteadla-

ne Wilhelm Gottfried Tilesius, kel tuli asendada kunstnikuna tööle võetud, kuid reisimisest peagi loobunud akadeemik Kurlandtsovi.

Graveerimine kokku 109 vaskplaadile kestis seitse aastat ning toimus õukonna gravööri Ignaz-Sebastian Klauberi (1753–1817) juhtimisel Peterburi Kunstide Akadeemias. Klauber, üks 18. ja 19. sajandi vahetuse vene tähtsaimaid gravööre, saabus Peterburi 1796 Katariina II kutsel ning töötas gravüüriklassi juhatajana ja Ermitaaži konservatorina. Reisikirjade illustreerimiseks dokumentaalse materjaliga (see ülesanne kuulus tema ameti juurde) kasutas ta aga pigem mõnda oma õpilast. Viimaseid oli kokku 30 ning nende hulka kuulusid ka Ivan Vassiljevits Tšesski (1779–1848) ning Karl Kollmann (1786 või 1788–1846). Nende poolt graveeritud lehed omandas Eesti Kunstimuseum, kelle välisgraafika kogus leidis senini vaid sarja kuuluv Krusensterni portree. (Täielikult on atlase illustratsioonid esindatud Tartu ja Tallinna Ülikooli raamatukogudes.)

Mõlemad nimetatud gravöörid osalesid töögrupis üsna vähe, kuid võib-olla hoopis seetõttu, et olid siis juba üsna tuntud kunstnikud. Nii oli talupojasoost pärinev Tšesski sellal juba Peterburi KA *agréé* ning sai varsti (1807) ka

korraliseks liikmeks. Kokku on ta loonud umbes 200 väga hea kvaliteediga lehte, millest parimad ongi just suured, hoolikalt teostatud maastikud. Atlases pärineb temalt 3 lehte, Karl Kollmannilt 2. Viimati nimetatut oli saksa päritoluga kunstnik, kelle vastutusrikkaks spetsialiteediks oli Ermitaaži maalikogu reprodutseerimine. Vajaduse korral illustreeris ta ka reisikirju. Suurimat tunnustust leidis ta alles 1830. aastatel, saades 1833 akadeemia *agréé* liikmeks ning 1839 akadeemikuks.

Eriti erandlikeks teeb Kunstimuseumile kuuluvad lehed aga joonistuse autor, kelleks kummalgi juhul pole Tilesius, vaid hoopis reisi geodeedina kaasa teinud šveitsi astronoom Johann Kaspar Horner (1774–1834). Tema nime kirjutamine kirillitsas on siiski pisut segadusttekitav. Nimelt märgiti see reisipiltide alla kujul D. Gorner, kusjuures D. on siinkohal lühend tiitlist (doktor).

Pildid, millest Kollmanni poolt graveeritu kannab pealkirja “Santa Cruz linn Tenerife saarel” ja Tšesski oma “Nostra Seniero dell’Destero linn Püha Katariina saarel”, illustreerivad sündmusi reisi algusperioodist. Neid kirjeldatakse I köite 3. peatükis, kus külastatakse Kanaari saarte pealinna ning jõutakse siis Brasiilia rannikule. Rio de Janeiro lähedal asuv maaliline saar kuju-

nes ekspeditsiooni laevadele Nadežda ja Neva pikemaks peatuspaigaks, kus vahetati mast, täiendati varusid ja nauditi head kliimat. Tõenäoline põhjus, miks mõlemat vaadet (atlases 2. ja 4. illustratsioon) jäädvustas just Horner, selgub raamatust. Nimelt tegi ta neis kohtades geodeetilisi vaatlusi, kasutades ära linna kõrgemaid punkte.

Kuigi tegemist on üsna suuretiraazilise raamatulisaga, pole teoste kunstiväärtus sugugi väike. Esiteks valis Venemaa esigravöör oma meeskonda ainult parimad õpilased. Teiseks on tegemist nii graveerimis- kui trükitehniliselt kõrgtasemel teostatud töödega ning seda vaatamata nende suuremõõdulisusele (trükiplaadid 32 × 48 cm).

Sama oluline on kultuurilooline aspekt, sest raamatu autori, Eestis sündinud ja surnud Adam von Krusensterni juhitud ümbermaailmareis oli esimene omalaadne Venemaal. Selle eesmärgiks oli Venemaa diplomaatide esinduse Jaapanisse toimetamine, Vaikse ookeani kaardistamine ning teaduslikud vaatlused. Kui esimene ülesanne jaapanlaste vastuseisu tõttu ebaõnnestus, siis kõik uuringud osutusid suureks panuseks geograafia, etnograafia, zooloogia jt teaduste arengus.

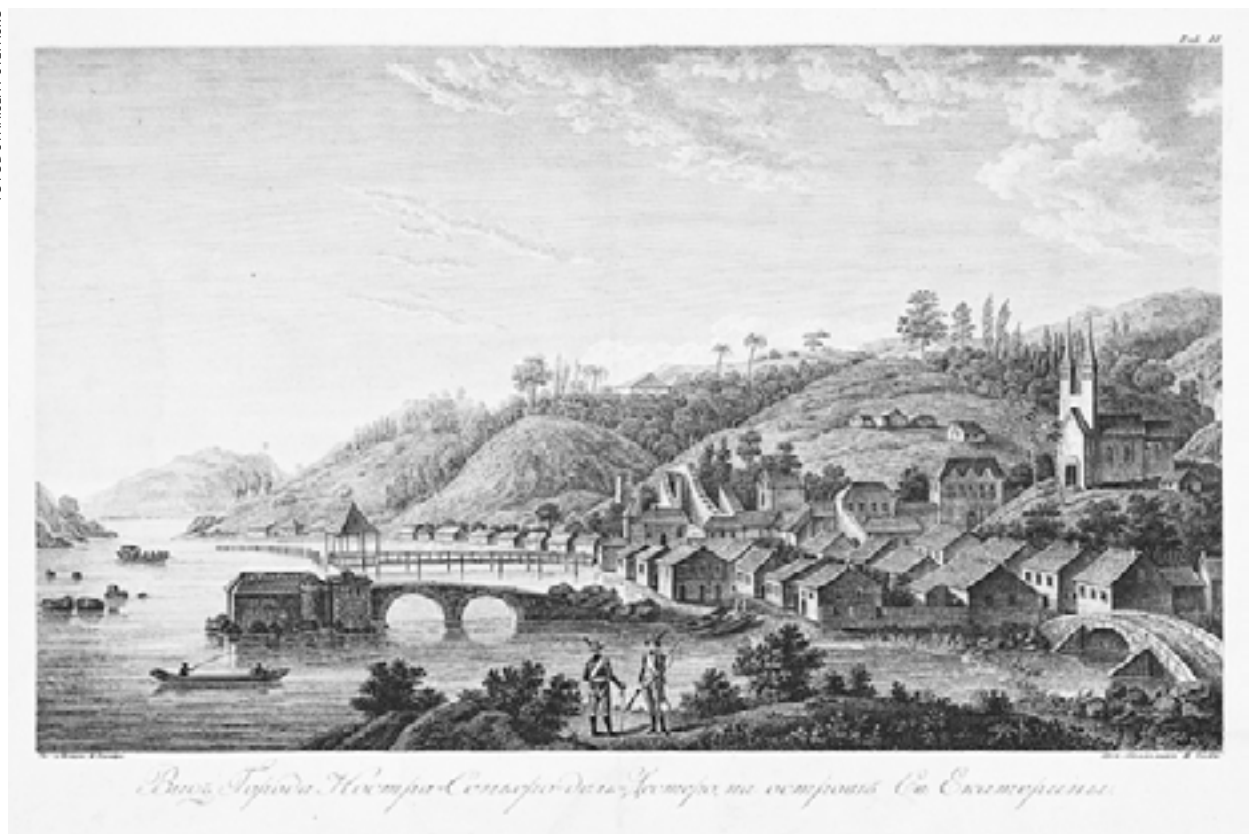
ANU ALLIKVEE
KADRIORU KUNSTIMUUSEUMI
GRAAFIKAKOGU KURAATOR

Ivan Tšesski ja Johann Kaspar Horner. Nostra Seniero dell’Destero linn Püha Katariina saarel. 19. saj I veerand. Ofort. Illustratsioon Adam Johan von Krusensterni ümbermaailma-atlasele

Karl Kollmann ja Johann Kaspar Horner. Santa Cruz linn Tenerife saarel. Paber, ofort. 19. saj I veerand. Illustratsioon Adam Johan von Krusensterni ümbermaailma-atlasele

FOTOD STANISLAV STEPŠKO

KUMU kunstimuseum avatakse publikule 2006. aasta veebruaris. Tere tulemast!

kalender

J A A N U A R –
M Ä R T S 2 0 0 6

KUMU KUNSTIMUUSEUM

PÜSIVÄLJAPANEK

Eesti kunsti klassika

Püsiekspositsiooni ruume kolmandal korral täidab varasem eesti kunsti klassika 18. sajandist Teise maailmasõja lõpuni. Liikudes ühelt teemalt teisele, anonüümse baltisaksa portretisti teose juurest Johann Köleri, Kristjan Raua ja Konrad Mägini, üle Eesti Kunstnikkude Ryhma Pallase koolkonna kunstnikeni, avanevad eesti kunsti loo taustal ka kogu Euroopale iseloomulikud kultuuriprotsessid. Mentaliteedimuutusi ja kunstistiilide vaheldumist jälgiv väljapanek koosneb nii eestlaste kollektiivses mälus juurdunud ikoonidest kui ka tänini fondides eksponeerimisjärge oodanud teostest.

Eesti kunst 1945–1991

Ekspositsioon neljandal korrusel on 20. sajandi teise poole eesti kunsti päralt. Seda aega iseloomustavad suured murrangud ning ekspositsioonil on mitmeid erilisi ülesandeid. Vaatluse alla võetakse Nõukogude riigi ja kunsti vahekorrad, kõige ilmekamalt kõneleb neist sõjajärgse sotsialistliku realismi väljapanek. Järgnevas kunstistiilide ja kunstiliikumiste tutvustuses teeb ekspositsioon sissevaateid mitmesugustesse kunstinähtustesse 1960., 1970. ja 1980. aastatel (modernism, popkunst, hüperrealism jmt). Tähelepanuta ei jää arengud rahvuslikus maalikoolis ja graafikas. Kui ekspositsiooni A-tiivas kulgeb vaataja kunsti magistraalteedel, siis B-tiib eristub sõjajärgse kunsti laboratooriumiks, mis koondab sageli väga privaatset toimunud kunstiekspimente ja uuendusetsenaariume.

AVANÄITUS

Skaalanihe – kaasaegne skulptuur avatud mänguväljal

Rahvusvaheline skulptuurinäitus tegeleb muutumistega skulptuuri tähenduses ja praktikates viimaste kümnendite jooksul ning laieneb lisaks KUMU kaasaegse kunsti korrusele ja ajutiste näituste saalile ka linnaruumi. Näitusel osaleb ligi kolmkümmend kunstnikku, teiste hulgas sellised rahvusvahelise kunsti tipud nagu Olafur Eliasson ja Pipilotti Rist. Kuraatorid on Mika Hannula, Villu Jaanisoo, Hanno Soans ja Anna Mustonen.

Weizenbergi 34 / Valge 1, 10127 Tallinn
Tel 602 6001
e-post: muuseum@ekm.ee
Avatud
1.05–30.09 T–P 11.00–18.00
1.10–30.04 K–P 11.00–18.00

ADAMSON-ERICU MUUSEUM

PÜSIVÄLJAPANEK

Adamson-Eric (1902–1968) on üks mitmekülgsemaid loovisiksusi 20. sajandi eesti kunstis. Eelkõige virtuoosliku maalijana tuntud kunstnik töötas ka peaaegu kõigil tarkuskunstialadel. Muuseumi püsiekspositsioonis on väljapanek Adamson-Ericu loomingust (maal, keraamika, portselanimaal, nahkehitöö, metallvormid, ehted, dekoratiivplaadid, tekstiilid ja mööbel).

EKSKURSION

Adamson-Eric – ühe looja mitmekülgsus
Ekskursioon keskendub Adamson-Ericu keerukale ja põnevale elusaatusel ning huvitavale loomingule.

Märka värvi võlu

Ekskursioonil süvenetakse Adamson-Ericu loominguloos eri perioodidele iseloomulikele koloristlikele otsingutele ja nüanssidele ning maalide kõrval ka põnevale värvikasutusele mitmete portselanimaali, tekstiili ja nahakunsti näidetel.

NÄITUS

Eestimaa värvid. Richard Uutmaa (1905–1977)

Richard Uutmaa omandas kunstihariduse Tartus Kõrgemas Kunstikoolis Pallas. Tema looming on läbi aastakümnete olnud seotud eelkõige tundlike värvikooskõlade üles ehitatud Eestimaa maastikega, milles on väga olulised nii mereteema kui ka rannaolustiku kajastamine. Adamson-Ericu põlvkonnakaaslane Richard Uutmaa retrospektiivnäitusel esitletakse valikut tema akvarelli- ja maaliloomingust 1930. aastatest kuni 1970. aastani Eesti Kunstimuseumi ja Tartu Kunstimuseumi kolleksioonidest ning erakogudest. 18.11–26.02.2006

Ahvenamaa fenomen

Kunsti- ja kultuurilooline näitus "Ahvenamaa fenomen" keskendub eesti kunstnike Konrad Mägi, Nikolai Triigi, Aleksander Tassa, Anton Starkopfi ja kirjanik Friedebert Tuglase Ahvenamaa-suvedele aastatel 1906–1913. Väljapanek sisaldab kunstiteoseid eri kogudest, arhiivmaterjale, kirju, fotosid, kirjandusteoseid ja illustreerimisi, mis on loodud Ahvenamaal või seal saadud inspiratsioonist. Näitus on osa Adamson-Ericu Muuseumi, Eesti TA Underi ja Tuglase Kirjanduskeskuse, Ahvenamaa Önningeby muuseumi ja Tuglas-seura ühisprojektist, mis on pühendatud 100 aasta möödumisele Noor-Eesti rajamisest ja Friedebert Tuglase 120. sünniaastapäevale. 2.03–28.05.2006

Ekskursioonide tellimine tel 644 5838.

Lühike jalg 3, 10130 Tallinn
Tel 644 5838, kassa tel 644 5835
e-post: adamson-eric@ekm.ee
Avatud K–P 11.00–18.00

KADRIORU KUNSTIMUUSEUM

Kadrrioru loss

PÜSIVÄLJAPANEK

16.–20. sajandi maalikunst (Madalmaade, saksa, itaalia, vene meistrid). 18.–20. sajandi Lääne-Euroopa ja Vene tarkkunst ning skulptuur.

NÄITUS

Meistriteoste lummus. Koopia Eestis 19. sajandil

Kuulsate kunstnike meistriteoste koopiad olid 19. sajandil tähtsal kohal nii kunstihariduses kui ka kolleksioonides. Koopiad pee-

Richard Uutmaa. Rannamaastik kaluritega. 1935. Tartu Kunstimuuseum

FOTOD STANISLAV STEPASKO

Adamson-Ericu Muuseumis

ÄRA LASE MÖÖDA:

Richard Uutmaa "Eestimaa värvid"

Adamson-Ericu põlvkonnakaaslaste loomingu tutvustamine tänapäeva kunstipublikule on olnud tema isikumuuseumi üks prioriteete. Pärast Aleksander Vardi, Felix Randeli, Eduard Rüga ja mitmete teiste 20. sajandi alguses sündinud kunstnike näitusi on Adamson-Ericu Muuseum jõudnud Richard Uutmaa (1905–1977) loomepärandi esitlemisele.

Olgugi, et Uutmaa on maalinud palju erinevaid Eesti vaateid, keskendub näitus "Eestimaa värvid" eelkõige randlaste elu-olu kajastamisele. Muuseumi keldrisaalis võib näha valikut tundlike akvarelle, mis peegeldavad aastaegade vaheldumist looduses.

Uutmaa loomepärand on väikeses ulatuses olnud alaliselt kunstimuuseumide püsinäitustel Tal-

Richard Uutmaa. Kalurid Eesti põhjarannikul. 1945. Tartu Kunstimuuseum

linnas ja Tartus, kuid kunstniku suurem isikunäitus Kadrioru lossis jääb juba veerandsajandi taha.

Eesti põhjarannikult Altja külast pärit Uutmaa lõpetas 1935. aastal Tartus kunstikooli "Pallas". Aastatel 1944–1950 töötas ta maaliõppejõuna Tallinna Riiklikus Tarbekunsti Instituudis. Pärast seda oli Uutmaa kuni surmani vabakutseline kunstnik, püüdes seista väljaspool ideoloogiliselt kallutatud kultuuripoliitikat.

Uutmaa loomingut iseloomustab siiras ja vahetu kodumaa looduse ja inimese kujutamine. Tema maalides on palju inimlikku soojust, väärikust ja sügavat austust rannarahva lihtsa eluviisi vastu. Loojana arendas Uutmaa ennast aastakümnete jooksul pidevalt, see

väljendus eelkõige tundlike valguse ja värvi kooskõlade otsimises ning huvitavate lahenduste leidmises. Maalides lähtus Richard Uutmaa peamiselt traditsioonilistest väärtustest ja esteetilisest kriteeriumidest.

Näitusel eksponeeritud tööd kuuluvad Eesti Kunstimuuseumile, Tartu Kunstimuuseumile ja erakogudele.

Näitus on avatud 26. veebruarini 2006.

ÜLLE KRUIUS
NÄITUSE KURAATOR
ADAMSON-ERICU MUUSEUMI DIREKTOR

geldavad ajastu kunstimaitset ja moesuundi, andes ilmeka pildi valitsenud ideaalidest ja ihalustest.

Kuni 16.04.2006

Ekskursioonide tellimine tel 606 6400.

KONTSERT

Eesti Interpreetide Liit
8.01 kell 18.00

Eesti Interpreetide Liit
15.01 kell 18.00

Eesti Interpreetide Liit
22.01 kell 18.00

Kalle Randalu kvintett
28.01 kell 18.00

Tallinna Muusikakeskkool
29.01 kell 18.00

Eesti Interpreetide Liit
5.02 kell 18.00
Tallinna Muusikakeskkool
11.02 kell 18.00

Eesti Interpreetide Liit
12.02 kell 18.00

Corelli Music
19.02 kell 19.00

Eesti Kontsert
SUUR MUUSIKAKADEEMIA
Viini klassikud: Mozart
26.02 kell 17.00

Eesti Interpreetide Liit
5.03 kell 18.00

Tallinna Muusikakeskkool
11.03 kell 18.00

Eesti Kontsert: Hortus Musicus.
Prantsuse rokokoo – Lully
12.03 kell 17.00
Eduard Tubina Ühing
18.03 kell 18.00

Eesti Interpreetide Liit
26.03 kell 18.00

Weizenbergi 37, 10127 Tallinn
Tel 606 6400
e-post. muuseum@kadriorg.ekm.ee
Avatud
1.10–30.04 K–P 10.00–17.00
1.05–30.09 T–P 10.00–17.00

Mikkeli muuseum
PÜSIVÄLJAPANEK

Johannes Mikkeli kollektsioon. 16.–20. sajandi Lääne-Euroopa, vene ja hiina kunst.

NÄITUS

**Meistriteoste lummus.
Koopia Eestis 19. sajandil**

Kuulsate kunstnike meistriteoste koopiad olid 19. sajandil tähtsal kohal nii kunstiariiduses kui ka kollektsioonides. Koopiad peegeldavad ajastu kunstimaitset ja moesuundi, andes ilmeka pildi valitsenud ideaalidest ja ihalustest.
Kuni 16.04.2006

PEETER LAURITS 2005

Ekskursioonide tellimine tel 606 6400.

Weizenbergi 28, 10127 Tallinn
Tel 606 6400
e-post. muuseum@kadriorg.ekm.ee
Muutunud lahtiolekuajad!
Avatud K–P 10.00–17.00

NIGULISTE MUUSEUM

PÜSIVÄLJAPANEK

Kirikukunst 13.–18. sajandist: Hermen Rode töökojas valmistatud peaahtar (1478–1481), unikaalne Bernt Notke "Surmatantsu" maali fragment (15. saj lõpp) jpm. Hõbedakambris gildide, tsunftide, Mustpeade vennaskonna ja kiriku hõbevara.

Ekskursioonide tellimine tel 631 4330.

KONTSERT

Orelipooltund iga L ja P kell 16.00

Eesti Kontsert
Festival Mozart 250
Antoniuse kabelis
20.01 kell 18.00

Eesti Kooriühing
Muuseumi muusikatund.
Vene Koorikapell
4.02 kell 12.00

Eesti Kontsert
Le grand Chant – gregooriuse laul.
Dominique Vellard (tenor, Prantsusmaa),
Raitis Grigalis (bariton, Šveits)
5.02 kell 18.00

Eesti Kontsert
Aabrahami järglased. Vox Clamantis,
Hortus Musicus
7.02 kell 19.00

Eesti Kontsert
Sufi Muusika Ansambel (Taškent)
9.02 kell 19.00

Eesti Kontsert
Tallinn Baroque
Antoniuse kabelis
17.02 kell 18.00

Eesti Kontsert
Oksana Sinkova (flööt), Lea Leiten (klaver)
Antoniuse kabelis
3.03 kell 18.00

Eesti Kooriühing
Muuseumi muusikatund. Estonia Seltsi
Segakoor
11.03 kell 12.00

Eesti Kontsert
"Salve Stella" – keskaegsed Maarja ülistuslaulud. Rondellus
Antoniuse kabelis
24.03 kell 18.00

Eesti Kooriühing
Muuseumi muusikatund. Naiskoor Carmina
25.03 kell 12.00

Niguliste 3, 10146 Tallinn
Tel 631 4330
e-post: niguliste@ekm.ee
Avatud K–P 10.00–17.00

KRISTJAN RAUA MAJAMUUSEUM

PÜSIVÄLJAPANEK

Ülevaade Kristjan Raua loomingust ning kunsti-
niku eluteed kajastavad fotod ja dokumendid.
Elutuba ja ateljee on taastatud omaaegsel kujul.

NÄITUS

Teekaaslased. Mart Lepa ja Rene Kuulmani erakogud

Näitus tutvustab Mart Lepa ja Rene Kuulmani erakogudesse kuuluvaid Kristjan Raua
joonistusi ja akvarelle ning tema kaasaegsete
(Ants Laikmaa, Konrad Mäe, Nikolai Triigi, Paul
Burmani, Oskar Kallise jt) teoseid. Nii kujuneb
pilt selle ajajärgu erinevatest kunstisuundadest
ja Kristjan Raua kohast nende keskel.
Kuni 21.01.2006

Kingitus koolile

Nõmme gümnaasiumi vilistlase ja kunstniku
Bruno Tombergi initsiatiivil ja kureerimisel
toimuv näitus omaaegse Tallinna 10.
keskkooli, kunagise ja praeguse Nõmme
gümnaasiumi lõpetanud kunstnike loomingu-
st. Bruno Tombergi ettepanekul kinkisid
kõik kunstnikud ühe töö oma endisele
koolile ning neist koostatud näitust võib
näha nii Kristjan Raua Majamuuseumis kui ka
Nõmme muuseumis. Kristjan Rauaga seob
näitust ka asjaolu, et kunstnik oli pärast Nõm-
mele elama asumist mõnda aega Nõmme
gümnaasiumis õpetaja.
26.01–4.03.2006

Päikseline Herbert Lukk

Herbert Luki eluiga jäi lühikeseks (1892–1919)
ning tema looming on väikesearvuline ja üsnagi
vähetuntud. See riiklike ja erakogude põhjal
ning mitme galerii kaasabil koostatud näitus on
kunstniku esimene isiknäitus. Herbert-Joachim
Lukk sündis Kose-Uuemõisa taluperes, kujunes
kunstnikuks Soomes ja langes Vabadussõjas
Narva lähistel. Tema loomingust on kõige
tuntumad särava koloriidiga ja puántellistlikus
stiilis kevadised linnavaated.
9.03–13.05.2006

Ekskursioonide tellimine tel 670 0023.

K. Raua 8, 11614 Tallinn
Tel 670 0023
e-post: kristjan.raud@ekm.ee
Avatud N–L 10.00–17.00 (kokkuleppel võima-
likud kõik ajad)
Üksikkülastajale sissepääs tasuta.

HARIDUSPROGRAMMID EESTI KUNSTIMUUSEUMIS

FOTO KADRORU KUNSTIMUUSEUM

ADAMSON-ERICU MUUSEUM

PÜSIVÄLJAPANEK

Rääkivad portreed ja täpilsed lilled

Eesti ja vene keeles
Töövihikuga muuseumitund. Uuritakse Adam-
son-Ericu natüürmorte, portreid ja maastikke
ning maalitakse täpilselt impressionistlik lillemaal.
Osalemistasu õpilastele 20.-, eelkooliealistele 15.-

Kohvikumaalid ja tujukad kujundid

Eesti ja vene keeles
Töövihikuga muuseumitund. Analüüsitakse
Adamson-Ericu "kohvikumaale" ja valmistatakse
kollaažitehnikas abstraktne kompositsioon.
Hind õpilastele 20.-, eelkooliealistele 15.-
Programm toimuvad aasta ringi.

NÄITUS

Eestimaa värvid. Richard Uutmaa (1905–1977)

Ranna, mere ja taeva maalimine

Kuidas maalida merd ja taevast nii, et esiplaanile
jääv vaade oleks selgem ning taust kajastaks
hetkemeelolu? Räägitakse panoraamist ja
horisondist, värvidest ja vormidest Eestimaa
looduses. Otsitakse rohelisi pilvi ja sinist lund.
Programmi käigus saadakse tuttavaks Richard
Uutmaa loominguga ning valmib oma mälest-
tuste rannamaastik.
Kuni 23.02.2006
Osalemistasu 20.- (sisaldab töövahendeid).

Koolivaheaja kunstilaager

7–12aastastele lastele mõeldud laagris tutvume
Richard Uutmaa teoste kaudu erinevate
maastikumaali loomise võimalustega. Räägime

värvidest ja rütmidest Eestimaa looduses. Käime
visandamas Eesti Meremuuseumis ning loome
foto põhjal oma mälestuste rannamaastiku.
4.01–6.01.2006
Osalemistasu 200.-

Akvarellistuudio täiskasvanutele

Huvilistel on võimalus tutvuda Richard Uutmaa
loominguga ning katsetada ise akvarellimaali
(juhendaja kunstnik Tiiu Pallo-Vaik). Programm
kestab orienteerivalt 2 tundi.
11.02.2006 kell 14.00
Sissepääs muuseumi piletiga.

Ahvenamaa fenomen

Kunstnikuks saamise tee

Mitmed noored eesti kultuuritegelased
peatusid suviti 1906–1913 Ahvenamaal.
Sealne loodus inspireeris nii kunstnikke kui ka
kirjanikke. Näitusel "Ahvenamaa fenomen"
vaatame Noor-Eesti rühmituse liikmete
(Nikolai Triik, Konrad Mägi, Aleksander Tassa)
joonistusi ja maale. Tutvume kirjanik Friedebert
Tuglase rolliga eesti kultuuriloos. Kujundame
tüsimaalitehnikas vinjeti.
8.03–26.05.2006
Osalemistasu 20.- (sisaldab töövahendeid).

Kõigile haridusprogrammidele vajalik
eelregistreerimine tel 644 5835.

KADRORU KUNSTIMUUSEUM

Kadrору loss

PÜSIVÄLJAPANEK JA NÄITUS

Meistriteoste lummus. Koopia Eestis 19. sajandil

Lossikool

5–11aastastele lastele (lasteaiarühmadele või
kooliklassidele), eesti või vene keeles.
Ühe õppeaasta jooksul külastavad lapsed
vestlust, mängu ja loomingulist ülesannet
sisaldavaid kunsti- ja ajalootunde neljal kuni
kaheksal korral.
Lossikooli esimese ja teise aasta õppeprog-
ramm on mõeldud 5–11aastastele ning
koosneb eri kunstiliike ja kunsti põhimõisteid
tutvustavatest tundidest. Kõiki tunde on või-
malik tellida nii sarjana kui ka üksikute teemade
kaupa.

NUTIKAD NÕUD

Retk lossi hõbedakambri: vanade meistrite
nipid ja supipotid.

Jaauar 2006

KIPSPEAD JA LILLED

Külaskäik akadeemilise joonistuskooli: joonis-
tuskunsti ABC.

Veebruar 2006

MAASTIKUD JA MERI

Looduse meeleolude kirjeldamine: maalid
merekohina ja tuulevaikuse vahel.

Märts 2006

Lossikooli kolmandal ja neljandal aastal külas-
tatakse näitust "Meistriteoste lummus. Koopia
Eestis 19. sajandil", keskendudes ühele kunsti-
ajaloo kitsamale temale. Nendes tundidesse
on oodatud ka kõik põhikooli nooremate
klasside õpilased.

DETAILJAHT

Vastuse otsimine küsimusele "mida kopee-
rida?". Euroopa meistriteoste levinumad
koopiad.

Jaauar 2006

KIPSPEAD JA LILLED

Veebruar–märts 2006

Osalemistasu 25.- (sisaldab ekskursiooni ja kõiki
töövahendeid), soodushind Lossikooli I ja II
aasta 5–8 tunnist osavõtjatele ja Lossikooli III
aasta 4 tundi registreerijatele 20.-

Lastehommikud

5–11aastastele, eesti ja vene keeles.
Õpetlikud, mängulised ja loomingulised
Lossikooli tunnid toimuvad iga kuu esimesel
laupäeval kell 11.00 eesti keeles ja kuu teisel
laupäeval kell 11.00 vene keeles.

NUTIKAD NÕUD

7.01 eesti keeles ja 14.01 vene keeles.

KIPSPEAD JA LILLED (Mikkeli muuseumis)

4.02 eesti keeles ja 11.02 vene keeles.

MAASTIKUD JA MERI

4.03 eesti keeles ja 11.03 vene keeles.

Osalemistasu 35.- (sisaldab ekskursiooni ja kõiki
töövahendeid).

Kadrору lossi kunstiring

5–11aastastele, eesti ja vene keeles

Loomingulised muuseumitunnid, uuritakse
vanade kunstimeistrite maailma, samuti toi-
muvad külaskäigud Tallinna muuseumidesse,
ateljeedesse jm.

Igal pühapäeval:

Kell 10.00–11.30 vene keeles.

Kell 12.30–14.00 eesti keeles, 5–8aastastele.

Kell 15.00–16.30 eesti keeles, 9–11aastastele.

Osalemistasu: 60.- (sisaldab kõiki töövahen-
deid, ekskursioonitasu ja teiste muuseumide
pileteid).

INTEGRATSIOONIPROGRAMMID

Lossilapsed

Vene õppekeeleaga koolide algklasside lastele,
eesti ja vene keeles.

Kogu õppeaasta jooksul on võimalik osaleda
kaheksas kunstivaatlust, mängu, eesti keele
ülesandeid ja joonistamist sisaldavas temaatil-
ises tunnis: KADRORU LOSS JA PEASAAL,
KELLAD JA AJAMÕÕTMINE, PORTREE
– TA VAATAB SIND jt.

Osalemistasu 25.- (sisaldab ekskursiooni ja kõiki
töövahendeid).

Soodushind 5–8 tunnist osavõtjatele 20.-

Ajaloo ilu

Vene õppekeeleaga koolide põhikooli ja güm-
naasiumi õpilastele, eesti ja vene keeles.

Tunnid on mõeldud 14–18aastastele noortele
ja toimuvad Kadrору lossis. Teadmiste kinnis-
tamiseks on abiks kakskeelsed illustreeritud
töövihikud AJALOO ILU ja KUNSTIILID.
Osalemistasu 25.- (sisaldab ekskursiooni ja
kõiki töövahendeid), soodushind 5–8 tunnist
osavõtjatele 20.-

NÄITUS

Meistriteoste lummus. Koopia Eestis 19. sajandil

Kuulsamatest kuulsamad

Gümnaasiumiõpilastele, eesti või vene keeles.

Iga haritud eurooplane teab, kes on Rem-
brandt, Raffael, Michelangelo. Seda teadmist
nõuab ka Eesti koolide ajalooõppeprogramm.
Tutvumine nende ja teiste kuulsate meistrite
teostega õpiku illustreeritud toel pole aga
kerge. Lihtsam on seda teha näitusel "Meist-
riteoste lummus", kus muuhulgas võetakse
noortega arutluse alla intrigeeriv kuulsuse

teema ajateljel minevik-olevik-tulevik.
Kuni 16.04.2006
Osalemistasu 25.- (sisaldab ekskursiooni ja
kõiki töövahendeid)

Kas copyja paste?

Gümnaasiumiõpilastele, eesti või vene keeles.

Vanasti suhtuti tunnustatud kunstnike tööde kopeerimisse väga tõsiselt. Küllastades näitust "Meistriteoste lummus" ja uurides maailma kunstiajaloo tipposte (Raffaeli Madonnade, Leonardo da Vinci "Mona Lisa" jt) koopiaid, arutletakse noortega mõistetepaari *copy & paste* kasutuse ja selle taga oleva kultuuri- ja väärtussüsteemi muutumise üle. Tekkinud mõtted ja tehtud järeldused võetakse kokku loomingulises grupitöös.

Kuni 16.04.2006

Osalemistasu 25.- (sisaldab ekskursiooni ja
kõiki töövahendeid).

Detailijaht

Põhikoolile, eesti või vene keeles

Vanadelt meistritelt õppimiseks ei tarvitse alati jäljendada tervet pilti. Selleks, et mõista, kuidas on kuulnud kunstnik kasutanud pintslit ja värvi, kuidas kujutanud silma või kõrva, piisab mõnigi kord detailide kopeerimisest. Kuidas detaile kopeerida ja kuidas seda tehes sünnib uus kunstitöö, saavad lapsed teada, tutvudes näitusega "Meistriteoste lummus".

Kuni 16.04.2006

Osalemistasu 25.- (sisaldab ekskursiooni ja
kõiki töövahendeid).

Laupäevaakadeemiad

Tiina-Mall Kreem. Tüürani-, Argose- ja

pantritapja

14.01 kell 15.00

Kadi Polli. Naiskunstnik – looja või jäljendaja?

4.02 kell 15.00

Liina Siib. Mask

25.02 kell 15.00

Raivo Kelomees. Kunstiajaloo klassika ja

meediakunst

4.03 kell 15.00

Mart Sander. Kunst kuulub rahvale: originaal,

koopia ja võltsing

18.03 kell 15.00

Osalemise muuseumi piletiga.

Kõigile haridusprogrammidele (v.a laupäeva-
akadeemiad) vajalik eelregistreerimine tel
606 6400.

Mikkeli muuseum

PÜSIVÄLJAPANEK

Millest räägib portselan?

Põhikooli noorematele klassidele, eesti keeles.

Tutvust tehakse portselani kodumaa – Hiina portselaniga, selle värvikeele ja sümbolite maailmaga. Kõneldakse portselani jõudmisest Euroopasse ning selle rollist moemaailmas. Töövihikuga programmi praktilise ülesandena joonistatakse papptaldrikule Hiina portselani motiive.

Osalemistasu 25.- (sisaldab ekskursiooni ja
kõiki töövahendeid)

NÄITUS

Meistriteoste lummus. Koopia Eestis 19. sajandil

Kipspead ja lilled

Põhikooliõpilastele, eesti või vene keeles.

FOTO KADRIORU KUNSTIMUSEUM

Iga haritud inimene oskas vanasti joonistada. Silma ja kätt treeniti kodu, kooli ja akadeemiate joonistustundides. Joonistati kõike, alates kipspeadest ja lõpetades lilledega. Mikkeli muuseumis sisustatud joonistuskoolis saavad lapsed osaleda vana aja joonistustunnis. Veebruar 2006
Osalemistasu 25.- (sisaldab ekskursiooni ja
kõiki töövahendeid).

Kuidas jooned pildiks saavad?

Põhikooli noorematele klassidele, eesti keeles.

Põigatakse sisse maailmakuulsate graafikute-
maalijate töökodadesse. Silma teritatakse
graafiliste lehtede joontemängu jälgimise ja
maalimotiivide otsimisega. Töövihikuga pro-
grammi nutikalt koostatud ülesanded toovad
tundi ka omaloomingulisi puhkehetki.
Osalemistasu 25.- (sisaldab ekskursiooni ja
kõiki töövahendeid).

Lastehommikud

5–11aastastele, eesti ja vene keeles.

KIPSPEAD JA LILLED

4.02 eesti keeles ja 11.02 vene keeles.

Osalemistasu 35.- (sisaldab ekskursiooni ja
kõiki töövahendeid).

INTEGRATSIOONIPROGRAMM

Põnev portselan ja joontest pildid.

Vene õppekeelega koolide põhikooli- ja
gümnaasiumiõpilastele, eesti ja vene keeles.
Tutvust tehakse muuseumile nime andnud
Johannes Mikkeli ning tema kunstikoguga.
Lisaks eesti keele harjutamisele õpivad
noored kasutama selliseid kunstimõisteid
nagu portselan, graafika, vasegravüür, port-
ree, modell jm. Uusi teadmisi kinnistatakse
omaloomingu ja joonistamise abil.

Laupäevaakadeemiad

Prof. Jaak Soans. Ajatu ateljee

28.01 kell 15.00

Osalemise muuseumi piletiga.

Kõigile haridusprogrammidele (v.a laupäe-
vaakadeemia) vajalik eelregistreerimine tel
606 6400.

NIGULISTE MUUSEUM

PÜSIVÄLJAPANEK

Lõvijaht Nigulistes

7–12aastastele lastele.

Otsimismänguna teostatud lastetund koosneb mängust, vestluse vormis ekskursioonist ja joonistamisest. Mängu käigus jahitakse lõvisid muuseumi ekspositsioonist, seejärel püütakse saada jälle eri tähendustele, mida lõvid kunstiteostel kannavad, ja lõpetuseks joonistatakse lõvi ning iga autor annab sellele oma tähenduse. Kolmapäevast reedeni, kellaag kokkuleppel. Osalemistasu 20.-. Registreerudes korraga kolme tundi ("Lõvijaht Nigulistes", "Niguliste salaaed" ning "Head ja pahad"), maksab iga tund ühe lapse kohta 15.-

Niguliste salaaed

7–12aastastele lastele.

Otsimismänguna teostatud lastetund koosneb mängust, vestluse vormis ekskursioonist ja ühenda-jooned- ja värvi-ise-ülesandest. Pilti etteantud juhiste järgi värvides ilmub nähtavale kujutis, mida tunnis eelnevalt tähelepanelikult vaadeldi. Kolmapäevast reedeni, kellaag kokkuleppel. Osalemistasu 20.-. Registreerudes korraga kolme tundi ("Lõvijaht Nigulistes", "Niguliste salaaed" ning "Head ja pahad"), maksab iga tund ühe lapse kohta 15.-

Head ja pahad

7–12aastastele lastele.

Otsimismänguna teostatud lastetund koosneb mängust, vestluse vormis ekskursioonist ja joonistamisest. Mängu ülesandeks on otsida osalejatele jaotatud kaartide järgi muuseumi ekspositsioonist üles "tagaotsitavad" ja nad seejärel identifitseerida. Lõpetuseks joonistatakse häid ja halbu tegelasi ajaloolisi nippe silmas pidades. Kolmapäevast reedeni, kellaag kokkuleppel. Osalemistasu 20.-. Registreerudes korraga kolme tundi ("Lõvijaht Nigulistes", "Niguliste salaaed" ning "Head ja pahad"), maksab iga tund ühe lapse kohta 15.-

Niguliste "Surmatants": keskaegse inimese ja maailmapildi peegel

Gümnaasiumiklassidele.

Vestluse vormis "pildi sisse mineku" tund, kus püütakse kunsti kaudu aru saada keskaja inimese maailmapildist, sellest, kuidas nägi "Surmatantsu" teose kaasagene. Kolmapäevast reedeni, kellaag kokkuleppel. Osalemistasu 20.-

Kõigile haridusprogrammidele vajalik
eelregistreerimine tel 631 4330 või
niguliste@ekm.ee.

KRISTJAN RAUA MAJAMUSEUM

PÜSIVÄLJAPANEK

Taevad ja väravad

Eesti ja vene keeles.

Kasutusel töövihik. Võrreldakse öise ja päevase taeva erinevusi Kristjan Raua pildidel ning joonistatakse neid ka ise. Räägitakse muinasilmast ning joonistatakse oma siin- ja sealpoolsust lahutav-ühendav muinasvärav.

Lapsepõlve mõjud K. Raua loomingule. Räägitakse Kristjan ja Paul Raua lapsepõlvest, nende emast, Kalevipoja prototüübist Tehvanist, Sarve-Kristjanist ning kaugele kutsuvast maantee-kujundist. Pärast võib igaüks valida, millistest motiividest ta oma pildi tegemisel lähtub.

NÄITUS

Teekaaslased.

Mart Lepa ja Rene Kuulmani erakogud

Kunstistiilid

Tutvustatakse kunstistiile erakogudes leiduva materjali põhjal. Pakutakse võimalust joonistada ühes siin esitatud kunstistiilis.
Kuni 21.01.2006

Kingitus koolile

Tutvustatakse näitusel osalevaid kunstnikke, räägitakse kunstnikust kui isiksusest, igaüks neist kujutab maailma ja oma suhet sellesse eri viisil. Otsitakse oma hingelaadile kõige lähedasem kunstnik ja väljendusviis.
26.01–4.03.2006

Päikseline Herbert Lukk

Tutvustame nii näituse kui ka reprobe põhjal puantellismi (teise nimega neo-impressionism). Pakume võimalust proovida ise joonistada-maalida selles stiilis.
9.03–13.05.2006

Kõigile haridusprogrammidele vajalik
eelregistreerimine tel 670 0023.

www.ekm.ee

Skaalanihe

“Skaalanihe – kaasaegne skulptuur avatud mänguväljal” on KUMU avanäitus, mis avab ukсед 2006. aasta veebruaris ning keskendub paljuski Alex Potts'i sõnastatud ideele vaataja subjektiivsest, ruumis ja ajas aset leidvast kunstiteose kogemisest.*

“Skaalanihe” on suurim rahvusvaheline kaasaegse kunsti näitus, mis Eestis seni toimunud. Selles osaleb 30 kunstnikku üle maailma, eksponeeritakse nii fotot, videot ja installatsiooni kui neofiguratiivset skulptuuri. Eri teemasid ja tehnikaid esindavaid teoseid ühendab see, et neid kõiki saab vaadelda skulptuuri kontekstis, nende kõigi eesmärgiks on avardada traditsioonilist nägemust skulptuurist kui staatilisest, kindla tähendusega objektist.

Skulptuur on põhimõtteliselt igasugune kolmemõõtmeline vorm, mis on loodud kunstitaotlusega ja seotud eelkõige ruumiga: ta okupeerib ruumi, suhestub ruumiga ja mõjutab ruumitaju. Tänapäeva skulptuur on siiski midagi palju enam kui valatud, modelleeritud või installeeritud objekt. Teosesse on kaasatud nii muutuv kontekst, keskkond kui ka objektidevahelised suhted ruumis. Samuti on skulptuuri mõiste kasutusala laienenud staatilistelt vormidelt dünaamilistele objektidele ning ka tegevusaktidele. Skulptuuri puhas materiaalsus, nagu Alex Potts veenvalt kinnitab, annab vaatajale esteetikavälise elamuse, rõhutades – erinevalt näiteks maalist – vaataja kehalist kogemust. Skulptuuridel on vaatajale peaaegu füüsiline mõju. “Skaalanihke” teosed kutsuvad küllastajat nii füüsiliselt kui psüühiliselt osalema Maurice Merleau-Ponty kirjeldatud “fenomenoloogilises kohtumises”. Tähtsused, mis ei pruugi olla objektiivsed või püsivad, tekivad just vaataja ja teose tegelikust kokkupuutest.

Näituse juhatab sisse kaunis värviküllane objekt, mis lausa kutsub küllastajat selle ümber kõndima, seda katsuma ja sinna sisenema. Hans Hemmert'i projekt “Luftballon Kapelle” (“Õhupallikabel”, 2003) on õhupallidest valmistatud kabel. Jättes hetkeks kõrvale töö materiaalse poole, võib vastuääkivusi tajuda juba teose pealkirjas – kui me mõtleme kabelist, kujutleme tavaliselt

staatilist kivist monumenti, palvetamise ja jumala teenimise paika, oluliste sündmuste (nagu pulmad ja matused) toimumiskohta. Hemmert'i kabel on aga midagi, mis meenutab pigem laste pallimerd – mängulusti pole mitte ainult materjalis, vaid ka paljudes assotsiatsioonides, mida teos meis tekitab. Hemmert'i kabel viib meid tagasi lapsepõlve süütute mängude aega. See seos pöörab skulptuuri füüsilisuse, staatilisuse ümber ning asendab selle ideega ajalisusest ja protsessist. Tundide, päevade, nädalate ja kuude möödudes hakkab kaunis kabel füüsiliselt n-ö kokku kuivama – sedamööda, kuidas õhk pallidest välja imbib. Vaataja on kutsutud jälgima hääbumise protsessi. Oma kummastaval moel näib Hemmert'i kabel olevat elu mudel – aja möödudes kaob selle kergus ja värvilisus (nagu lapsepõlv või süütus) ning asendub varematega, kunagise ilu karkassiga (nagu vanadus võtab üle noore keha). Näituse lõpuks jäävad teose originaalkujust järele fotod, mis vaid dokumenteerivad olnut. Teost ennast ei ole võimalik täielikult taastada või algsel kujul näha.

Ühe tunnustatuma kaasaegse kunstniku Pipilotti Risti teos “Skaalanihkel” on kaksik-videoprojektsioon “Ever is Over All” (“Alati on kõikjal”, 1997), mis esitab väljakutse just vaataja kehalisele tajule. Videot ei eksponeerita monitorilt, vaid see projitseeritakse otse näituseruumi seintele. Kahe videopildi vahele jääb ruumi nurk, vaataja võib keskenduda detailidele või püüda vaadelda mõlemat ekraani korruga, kuid ikkagi ei ole võimalik haarata kogu teost samal ajal. Ühel ekraanil näeme tänaval kõndivat naist. Möödudes pargitud autodest, hakkab ta nende aknaid purustama esemega, mis näeb välja nagu suur lill. Lillemotiiv kordub ka diptühhoni teisel osal, mis kujutab peaaegu staatilist, vaid õrnalt tuules liikuvat, Monet’ maale meenutavat lillevälja. Kui Hans Hemmert mängib kabeli kujundiga, siis Risti teoses ühil-

duvad looduse ja naiselikkuse märgid. Ta pöörab ümber lille kujuteldava õrnuse ja pehmuse, muutes selle hoopis jäigaks relvaks – mehelikkuse atribuudiks naise käes. Töö on üles ehitatud vastanditele: staatilisuse ja korduvuse, liikumise ja liikumatuse, samuti mineviku ja oleviku ning ilu, looduse ja kultuuri, meheliku ja naiseliku, objektiivse ja subjektiivse pörkamisele. Pipilotti Rist ise on oma teose mõju kommenteerinud, öeldes, et kujutiste visuaalne

naalse sideme tekkimist. Skulptuuri ei saa “Skaalanihke” kontekstis käsitleda vaid formaalselt, lähtuvalt objekti ruumimõjust, asetusest ja suuruselt. Vaataja kujutluste projektsioonid, interpreteeriv vaatamine, peas tekkivad küsimused – need kõik on teost kujundavad faktorid, mis ületavad objekti materiaalsed piirid. “Skaalanihkel” võib publik – olenemata kunstialastest teadmistest või nende puudumisest – osaleda mitte ainult kunsti vaatamise, vaid ka töö-

“Skaalanihke” sisu ei ole skaala nihutamine skulptuuri mõõtmete või materiaalseisukohalt, vaid meie mõtteviisi nihutamine, meie kunsti- ja maailmanägemise skaala nihutamine.

keel saab palju paremini kontakti alateadvusega, kus pesitsevad eelarvamus, ning see mõjutab meid tugevamini kui sõnad. Teose mõju saab alguse alateadvusest, täpsemalt vaataja alateadvusest, ning selle tähendus ei ole püsiv, vaid justkui liigub pidevalt eest ära. Tegelik tähendus sünnib teose ja vaataja interpreteeriva keha vahelises ruumis, kuid “Ever Is Over All” puhul näeme, et seegi ei ole lõplik ja kõik seatakse ikka ja jälle kahtluse alla.

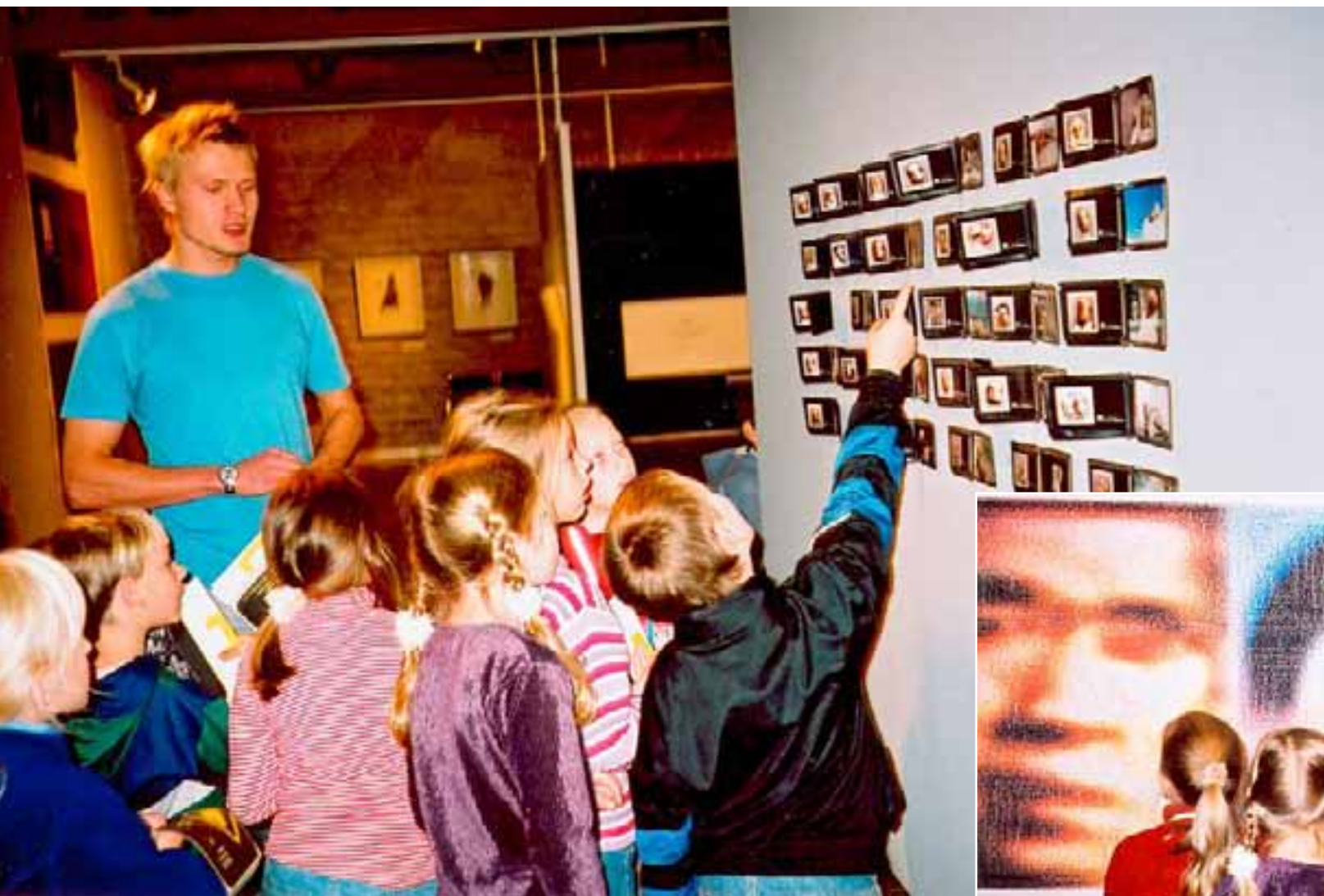
Mis puutub “Skaalanihke” teostesse, siis seal saab olla täpselt nii palju interpretatsioone või “skulptuurset kujutlust” (nagu seda nimetab Alex Potts), kui on konkreetse kunstiteosega kohtumisi. Skulptuuriga vastamisi seisest tuleks silmas pidada vaatamiskogemuse sõltumist ruumist ja ajast. Kõik näituse teosed eeldavad nii aja võtmist nende vaatamiseks kui ka nende ruumilist kogemist – nende ümber liikumist, neisse sisenemist, nende materiaalsuse tunnetamist ja veelgi olulisem – emotsio-

poolest nägemise protsessis. “Skaalanihke” sisu ei ole skaala nihutamine skulptuuri mõõtmete või materiaalseisukohalt, vaid meie mõtteviisi nihutamine, meie kunsti- ja maailmanägemise skaala nihutamine. Kuigi kontseptuaalselt kõrgelennuline, pakub näitus küllastajatele meeleoluka kogemuse, võimaluse igapäevaelu muredest kõrvale astuda – kas või Hans Hemmert'i teose kaudu lapsepõlve tagasi pöördudes. Võtta hetk iseenda jaoks, et vaadata, mõelda ja osaleda.

ANNA MUSTONEN
KUMU PROJEKTIJUHT

TÖLKINUD MARIA-KRISTIINA SOOMRE

* “Ma taotlen skulptuuri kaanonite kriitilist ümbermõtestamist, et tõsiselt arvestataks ka ükskõik kui ebaesteetilise kunstiteose füüsilist ja tunnetuslikku vastuvõttu, kaasates teemasid, millele ei saa läheneda puhtalt kontseptuaalsel või ideoloogilisel tasandil” – Alex Potts. The Sculptural Imagination: Figurative, Modernist, Minimalist. New Haven, Yale University Press, 2001. Lk 5.

FOTOD KUMU HARIDUSKESKUS

KUMU Hariduskeskus – kunsti avaja

Muuseum kui õpikeskkond

KUMU Hariduskeskuse töö laiem eesmärk on tutvustada KUMU kolleksioone võimalikult erinevatele sihtgruppidele. Kitsamalt tähendab see, et me harjutame inimest juba maast madalast muuseumi ja kunstiga suhtlema, kasvatame ja õpetame teda sellega koos elama.

Muuseum kui haridus- ja teadusasutus on oma olemuselt väga hea õpikeskkond. Lisaks arvukatele näitustele on KUMUs ka suurepärased töötin- gimused loominguks tegevuseks ja loengute pidamiseks. Hariduskeskuse- sel on mitu kunstiateljeed (graafika-, keraamika-, maali- ja üldateljee), mul- timeedialabor ja auditoorium.

Alustame tööd juba päris väikes- tega, alates esimesest eluaastast. Nemad saavad koos lastevanematega osa hom- mikustest loovustundidest. Järgneb päe- vane töö lasteaias, algklasside, põhikoo- li- ja gümnaasiumigruppidega. Siin on meie partneriteks eelkõige kunstiope- taja- ning lasteaias- ja klassiopetaja- d. Tihe koostöö käib ka ülikoolidega. Õpe- tame üliõpilastele muuseumipedagoogi- kat ja oleme neile praktikabaasiks. Tei-

sed noortekooslused ja täiskasvanud saa- vad aga osaleda loodava KUMU Kunsti- kooli õppeprogrammides, mis hakka- vad valdavalt toimuma õhtustel aegadel ja nädalavahetustel. Meie juhendajateks on nii KUMU Hariduskeskuse õpetaja- d kui paljud teised oma ala spetsialistid, filosoofid, kunstiteadlased, kunstnikud ja metoodikud. Lisatõjõuna kasutab hariduskeskus vabatahtlikke.

Muuseumipedagoogika kui piirteadus
Kõik see eeldab muuseumi poolt pidevat sisulist ettevalmistust – uurimis- tööd, interaktiivsete haridusprogram- mide loomist ja katsetamist, tegijate ringi laiendamist ja muuseumitundi- de korraldajate koolitamist. Haridus- keskuse viieliikmeline põhitöögrupp valmistab ette spetsiaalseid kunsti- ja haridusprojekte, lühemaid või pike-

maid kunstiharidusprogramme, kur- suseid või töötube.

Kunstimuuseumi pedagoogi ja hariduskuraatori põhiroll on pidevalt bal- lantsseerida muuseumipedagoogikal kui piirteadusel, mis ühendab endas nii mu- seoloogia, pedagoogika, andragoogika, kunsti kui ka kunstiteaduse elemente, loovus- ja arengupsühholoogiast rääki- mata. See kõik toetub omakorda muu- seumididaktikale ja sellest lähtuvatele spetsiifilistele meetoditele. Nii viime me oma tööga kunsti inimesele lähe- male ja püüame seda igati tema jaoks avada. Lisaks õppimisele pakume talle muuseumis veel palju teisigi emotsio- naalseid hetki ja meeldejäävaid kunsti- elamusi. Seega ei põhine meie tegevus kindlasti populismil, vaid professionaal- sel loominguks tegevusel ja kindlatel teaduslikel alustel. Osaleja seda kõike

muidugi teadma ega tajuma ei pea. Te- mal peab muuseumis lihtsalt hea ja põ- nev olema. Ta kas veedab seal oma va- ba aega või võtab osa õppekäigust. Meie roll on see aeg võimalikult kvaliteetseks muuta. Seega peaks meie töö olema nagu sild, mida lihtsalt ületatakse, et ühelt kaldalt teiseni jõuda, sealjuures inseneri- tööle mõtlemata. Muuseum on huvitav ja sügav koht, kus võib käia kogu elu, ikka ja jälle on seal midagi uut. Kunsti puudutus ja selle tajumine annab elu- le lisaväärtuse.

Kes meil töötavad, mida nad teevad ja oluliseks peavad
KUMU Hariduskeskuse tööd juhhib ja koordineerib keskuse juhataja Piret Kruusandi. Piret on läbinud mitmeid pedagoogika- ja juhtimisalaseid kooli- tusi ning kunstikoolitusi endises Tallin-

Leena Levtsenkova, integratsiooniprogrammide kuraator

Anu Purre
KUMU Hariduskeskuse kunstnik-metoodik

Kätlin Tischler, assistent

Piret Kruusandi,
KUMU Hariduskeskuse
juhataja

Anu Lüsi, haridusprogrammide kuraator

na Pedagoogikaülikoolis, Eesti Kunstiakadeemias ja mujal. Kunstimuuseumi tuli ta tööle 2000. aastal muuseumipedagoogina, võites väga tiheda konkursi. Tema hea intuitsioon ja orienteerumine muuseumipedagoogikas ning väga oluliseks osutunud praktiline kogemus aastaid aktiivselt muuseumi küllastanud kunstiopetajana annavad tugeva baasi tänase keskuse juhtimiseks. KUMU Hariduskeskuse väljaehitamine on pakkunud talle võimaluse rajada ja sisustada kõik nimetatud kunstiateljeed, auditooriumi ja multimeedialabori. Kõikide uute tegemiste juures on aga suurim roll just inimestel – teistel muuseumipedagoogidel, partneritel ja toetajatel, arvab Piret. Koos tegutsedes täitub kindlasti kõigi meie ammune unistus oma muuseumist – seda nii vaatajale, õppijale kui ka loojale.

Sisulise tööga tegeleb haridusprogrammide kuraator Anu Lüsi. Anu on lõpetanud Eesti Kunstiakadeemias maali ning seelses magistrantuuris kunsti- ja kunstiajaloo õpetaja eriala. Temagi läbis möödunud kevadel välja kuulutatud tiheda konkursi, võites selle oma karismaatilise olemuse, põneva portfoolio ja multifunktsionaalsete oskustega. Anu töö on hetkel seotud “KUMU kunstikulleriga” (projekt, mis muuseumi ja kunsti inimestele ise kohale viib) ja KUMU kaasaegse kunsti korruse haridusprogrammidega, praegu eeskätt seoses rahvusvahelise kaasaegse skulptuuri näitusega “Skaalanihe”. Anu peab väga oluliseks tööd selle nimel, et kaoks ära barjäär inimeste ja nüüdisaegse kunsti vahel. Muuseumiharidus saab selles suhtes vastu tulla näiteks lihtsalt kättesaadavate elektrooniliste õppematerjalide loomisega. Muuseumis kohapeal toimuvates kunstitundides saab aga loominguiliste ülesannete juures traditsiooniliste kunstivahendite kõrval pakkuda rohkelt ka uue meedia võimalusi.

Integratsiooniprogrammide kuraatorina töötab hariduskeskuses Leena Levtsenkova. Leena on lõpetanud Eesti

Kunstiakadeemias skulptuuri ning seelses magistrantuuris kunsti- ja kunstiajaloo õpetaja eriala. Leena paistis silma juba oma pedagoogilisel praktilisel kunstimuuseumis ja tegi sel teemal oma õpetajakoolituse pedagoogilise lõputöö. Leena tööülesanded seisnevad haridusprogrammide tõlkimises ja kohandamises vene õppekeele koolidele, lisades neile osaliselt ka temaatilisi eesti keele ülesandeid. Ta on veendunud, et integratsiooniprogrammide põhieesmärgiks kunstimuuseumis pole siiski süvendatud eesti keele õpe, vaid meie kunsti ja kultuuri tutvustamine. See peab olema kõigile selgelt arusaadav ja kergelt vastuvõetav ning kas või osaliselt toimuma emakeeles. Praegu tegeleb Leena nõukogudeaegsel eesti kunstil põhinevate haridusprogrammide loomisega ja juba nimetatud “KUMU kunstikulleriga”.

Assistentina töötab meid kõiki ja kõiges abistav Kätlin Tischler, kes võitis samuti ülekaalukalt eelmise kevade töökonkursi. Kätlin taotleb hetkel Tallinna Ülikooli kunstiosakonnas bakalaureusekraadi. Tema ülesanneteks on jälgida, et plaanipäraselt toimuksid kõik muuseumitunnid, suhtlemine sihtgruppide ja juhendajatega, tundidesse registreerimine, reklaam, info jagamine, dokumentide korrastamine, koosolekute protokollimine ja muud jooksvad tegevused. Kätlin on meid kõiki koondiv keskpunkt.

Minu, Anu Purre ametinimetuseks on kunstnik-metoodik. Minul on keskkuses praktiku-uurija roll. Olen Eesti Kunstiakadeemias saanud kunstide magistri kraadi ja lõpetanud samas ka kunsti- ja kunstiajaloo õpetaja eriala. Töötan Eesti Kunstimuuseumis alates 1997. aastast. Alustasin muuseumipedagoogina kõikides Eesti Kunstimuuseumi filiaalides. Praegu on minu töö

eelkõige seotud KUMU Hariduskeskuse muuseumididaktika arendamisega ning muuseumipedagoogide ja partnerite nõustamise ja koolitamisega, samuti metoodiliste materjalide ja haridustrükkide koostamise ja toimetamisega ning kunstiprojektide loomisega. Hetkel tegelevan haridusprogrammide koostamisega eesti kunsti klassika korrusele ja kogu KUMU haridustegevuse logistikaga. Algatatud on veel mitmed loominguilised projektid, näiteks kunstimängude loomine koostöös arengukeskusega “Samm”, mis põhineb eesti kunsti hittedele rajatud kunstimängudel, KUMU Kunstikool jpm.

Nende aastatega on mulle selgeks saanud, et kõige raskem, kuid samas ka kõige rõõmsam osa sellest tööst on väiksemate laste metoodikaga tegelemine. Sellest ju oleneb, kuidas laps ja hiljem täiskasvanu kogu ülejäänud elu kunsti või muuseumi suhtub. Kõige raskem on olla lihtne. Metoodiku roll on teha asjad nii põnevaks ja lihtsaks kui võimalik, kaotamata siiski sõnumi põhituuma.

Hetkel valmistame me kõik ühiselt ette KUMU haridustöö ja kunstiateljeede käivitamise avamiskampaaniat, mis toimub 2006. aasta märtsis. Avamisprogrammid keskenduvad majale kui tervikule ja näitusele “Skaalanihe”. Alates aprillist alustavad programmid igal korrusel eraldi ja seda juba kitsamatel teemadel. Keskmiselt hakkab päevas kokku toimuma kuni kümme eri haridusprogrammi ja palju muid ettevõtmisi.

Koostööpartnerid

Meie väga oluliseks lepinguliseks koostööpartneriks on multimeedia-spetsialist Kristi Laanemäe. Kristi on lõpetanud Eesti Kunstiakadeemias maali eriala, õppinud samuti kunsti- ja kunstiajaloo

loo õpetajaks ning õpib praegu seelses e-meedia osakonna magistrantuuris. Tema õpingud on otseselt seotud just KUMU elektrooniliste projektidega.

Erivajadustega inimeste haridusprogrammid on koostanud kunstnik Marju Vaher, kes tegi oma lõputöö Eesti Kunstiakadeemia õpetajakoolituses just vaimupuuetega noortele. Marju valdab hästi vastavat metoodikat ja tal on selles vallas juba palju praktilisi kogemusi. Tema ise hakkab KUMUs programme ka ellu viima. Marju on hariduselt skulptor ja õpib praegu magistrantuuris.

Kunstiateljeede meistrid on keraamik Aigi Orav ja graafik Loit Jõekalda.

Nimetamata jäid paljud partnerid ja abilised, kellela meie töö kuidagi kulgeda ei saaks. Küllap tutvustame neid kõiki tulevikus läbi erinevate kanalite. Küll aga tahaks siinkohal tänada Hansapanka, kes juba teist aastat on pidanud meie projekte toetamise vääriliseks. Samuti kunstiarvetega kauplevat AS Vunderit, kes on kinkinud meile töövahendeid ning lubanud teha seda ka edaspidi. Suur tänu teile!

Järgneva kevadhooaja haridustegevusest saab terviklikuma ja täpsema ülevaate 1. ja 2. märtsil 2006. aastal KUMU suures auditooriumis toimuvatel kunstihariduspäevadel. Esimesel päeval on tegevus eesti, teisel vene keeles. Kõik on oodatud.

ANU PURRE
KUMU KUNSTNIK-METOODIK

Meistriteoste lummus ja vari

Kadrioru Kunstimuseumi näitustest "Meistriteoste lummus. Koopia Eestis 19. sajandil" (avatud 16. aprillini) ning Peeter Lauritsa ja Laurentsiuse "Meistriteoste varjus" (avatud 15. jaanuarini) vestlevad kuraator Tiina-Mall Kreem ja kunstnik Peeter Laurits.

FOTO HENNO TIGANE

Milose Venus ja Peeter Lauritsa "Püha Öhtusöömaaeg. Kirikukogu remix", Leonardo da Vinci ja Laurentsiuse järgi, 2005

Tundmatu kunstnik Tiziani järgi. Venuse kumardamine (Armastuse aed). 19. saj

FOTO PEETER LAURITS

Tiina-Mall Kreem (TMK): Meistri-teosed on sireenid, nad meelitavad ligi. Kes sireenide laulust pole midagi kuulnud, lõpetab karil. Kes on, mõistab nende laulu lummust, ühtaegu seda nautides ja sellest hoidudes. Kadrioru Kunstimuuseumi kaks näitust – “Meistriteoste lummus. Koopia Eestis 19. sajandil” ning sinu ja Laurentsiuse “Meistriteoste varjus” – paljastavad “karisid”, mileni Raffaeli, Leonardo da Vinci jt vanameistrite imetlemisega võib jõuda ja millest mitte igatiks üle ei saa. Kunstiajaloolasena on mul seda väga huvitav

TMK: Tõepoolest, kordamine ehk siis ka kopeerimine – olgu siis truum või vabam – on nii fundamentaalne nähtus, et hooaja nähtuseks või “ajuti-seks vaimustuseks” (EE, Areen, 3. nov 2005) seda tituleerida ei saa. Kui just hooaja pikkuseks ei loeta neid aastatuhandeid, mis jäävad Antiik-Rooma ja modernismi (või koguni kiviaja ja tänase päeva) vahele. Kui keegi arvab, et ta on kohutavalt originaalne, siis ta ilmselt eitab oma haridust, mille omandamine on paratamatu eeskujude ja õpetajate jäljendamine. Nagu ka seda, et

Kui keegi arvab, et ta on kohutavalt originaalne, siis ta ilmselt eitab oma haridust, mille omandamine on paratamatu eeskujude ja õpetajate jäljendamine.

jäljeda. Projitseerides sinu ja Laurentsiuse kunsti sügavalt ajaloolisele, 19. sajandil toimunud meistriteoste jäljendamise poliitilisele, sotsiaalsele, majanduslikule ja kultuurilisele taustale, märkan ma nii kultuuri universaalseid kui ajastuspetsiifilisi toimemehhanisme. Vastupidi toimides jõuan sama tulemuseni ning arusaamale, et kunstnikud ja kunstiajaloolased mõtlevad vahel sarnaselt, kuigi ehk mitte detailides.

Peeter Laurits (PL): Jah, me kõik mõtleme erinevalt. Poliitikud vaatavad kultuuripärandit kui võimalikku mustkunstniku kaabut. Autorikaitse advokaadid kui hõlptulu, praktikud investeeringut, unistajad torni või kaevu, nägijad peeglit, kunstnikud sõnaraamatut, kunstiajaloolased labürinti. Lihtsalt eri meetoditega osaleme kultuuri-protsessis. Õpime meistritelt, jäljendame neid või vaidleme nendega, tsiteerime ja tsenseerime neid, teenime nende pealt hõlptulu, põletame või reostame nende teoseid, paneme neid kilekotti või kilekoti peale ja peegeldame pärimust üha edasi. Inimtsivilisatsioon ei olegi muud kui mälu. Pärimus. Kõigis kõrgkultuurides on tähtsal kohal vana-meistrite kopeerimine või siis eitamine nagu modernismis. Need on sama kopika eri küljed. Nii kopeerimiseks kui eitamiseks pead ju meistreid silmas pidama. Ma arvan, et kunstiteadlased ja kunstnikud näevad seda sarnaselt, võib-olla pisut eri nurkade alt. Kui katkestada side pärimusega, siis kaob kultuurist kiiresti ka igasugune uenduslik idee ja asendub kaasagsete autoriteetide matkimisega. Radikaalselt futuristlikud subkultuurid kipuvad mõne hooaja jooksul trendiks manduma, sest paar põlve autoriteete annavad liiga õhukese kultuurikihi, et seal peal midagi kaalukat kasvatada.

hea õpilane läheb alati oma õpetajast mööda ning loob uusi väärtusi, mida sageli iseloomustatakse sõnaga “originaalne”. Seda võib ka öelda Laurentsiuse ja sinu tööde kohta ja samas küsida: miks te ikkagi olete nii avalikult-avameelselt pöördunud tagasi vanade meistrite juurde?

PL: Aga sellepärast, et kui me tahame väljendada midagi komplitseeritud, ehitada midagi peente eristuste maailmas, siis me vajame väga tundliku ja vihjelise keelt. Kõik möödunud ja kaasaegsed kunstipraktikad, mida me mäletame ja mõistame, moodustavadki selle keele. Viimase sajandi jooksul on meie ligipääs võõraste kultuuride ja möödunud aegade pärandile määratult kasvanud. Laiahaardelisuse hinnaks on tihti aga pinnapealsus. *New age*’i tervislik ühpejatoit. Eks vastukaaluks sellele tekib osal kunstnikel süüv havi teatud ajajärgu meistrite vastu ja muuseumid korraldavad mingisse ajajärku või problemaatikasse põhjalikult kaevuvaid väljapanekuid.

TMK: Korraldavad ja otsivad üles kunstiklassika ja kaasaegse kunsti vahelised puutepunktid ning avastavad seeläbi muuhulgas, kui pinnapealne on arusaamine kunstiklassikast. Võtame näiteks sinu ja Laurentsiuse Kadrioru lossi vestibüülist kempisudesse ulatava näituse ja ühistöö “The Final Snack”. Selle mitme-faasilise ja -kihilise loomingu viimaseks väljenduseks on “Milose Venuse” taha riputatud teos, mis lühidalt kirjeldatuna kujutab ühe laua taha istunud alasti siredaid neide (teose algvariandis olnud ning Laurentsiuse poolt üle maalitud Võru linna kodutute asemel). Osa muuseumipublikust hüüatab paljaid naisi nähes õudusega: “Muuseumis käivad ju ka lapsed!” Aga seda, et alasti naised on alasti Venuse varjus, või seda, mis

list erootilist laengut kannab muuseumi püsiekspositsiooni kuuluv Liberti “Amor ja Venus” või näitusel “Meistriteoste lummus” eksponeeritud koopia Rubensi “Armastuse aias” või Tiziani “Venuse kummardamisest”, paraku ei märgata. Vanade meistrite tööde puhul lihtsalt ei tajuta neid kirgi, mõtteid ja põhjuseid, millest nad on sündinud ja miks neid läbi aegade on kopeeritud. Kindlasti mängib niisuguses mittemõistmises pearolli aeg, mis lahutab vaatajat loojast. Kuid salata ei saa ka “hitivabriku” ning selle kustukummi-, plekktoosi-, külmkapimagneti-, kilekotireprode laastavat mõju: tööstuslikule ajupe-sule on raske vastu seista ning “Mona Lisat” nautida ilma varem kujunenud (või-olla koguni solgitud) eelarvamuseteta. Samas võlgname just niisugustele odavatele “kunstimärkidele” Euroopa kultuuriruumi teatava ühtsuse. Mis sest, et kaleidoskoopiliselt killustunud ning aina jahvatava suveniiritööstuse ja tarbimisveskite teradena.

PL: Jah, ma olen üsna päri, et Euroopa kunstiruumi ühtsus toetub sellistele odavatele mugandustele. Selles mõttes on Ameerika nagu Euroopa kultuuri kilekotti pandud lõppjaam. Kohalikud põliskultuurid on hävitatud, peaaegu kõik on kusagilt kokku tassitud, aga enamasti just see, mis suhu või kohvrise mahub. California muuseumides nägin uskumatuid absurde. “Püha õhtusööma-aeg” vahakujude grupina, soojad ja külmad suupisted kenasti laual! Milose Venus vahakujuna! Sealjuures “remonditud” versioon – käte ja juustega, klaasilmad säravad nagu loodusmuuseumi hüljel. Tõesti, just nagu päris! Mis siis sellest, et nüüd Kadrioru lossi Venuse tagant paljaid tüdrukuid piiluv perovo Venust ei märkagi. Sinna pole midagi parata. Meie tsivilisatsioon on oma kopika Charonile juba üle andnud.

Kultuuri järjepidevus seisneb eri ajastute, mõtteviiside ja mõtlejate dialoogis. Kas meie oma jutuaajamiseks peaksime kelleltki luba küsima?

TMK: Muide, see meie Milose Venus on mänginud oma rolli eestlaste “kultuurrahvaks” kasvamisel. See oli ilmselt esimene antiiskulptuur üldse, mida Virumaa “valitud” talupojad 19. sajandil nägid. Kuivõrd kummastavana pidi neile mõjuma Muuga mõisa kantud paaritonnine valge kivikuju, näitab seegi, kuidas nad seda imeasja kutsu-ma hakkasid – Suur Mari. Teine tähtis kunstiteos, mis 19. sajandi keskpaigas eestlaste teadvusesse jõudis, oli Raffaeli “Madonna tugitoolis”. Kui Kreutzwald maali ajakirjas “Mailm ja mõnda, mis

seal sees leida on” tutvustas, siis jagas temagi Euroopa tollaste kultuuriringkondade vaimustust meistriteostest ning mõjutas seeläbi eestlaste rahvakultuuri. Kas positiivses või negatiivses suunas, sõltub vaatenurgast, aga üks on kindel – mõjuva vaimustuse vundamendikivideks olid ja on meistriteoste kõikvõimalikud kordused, sh koopiad. Ja nii nagu kaks korda ei ole võimalik astuda ühte oja, ei ole võimalik inimkäega loodud inimese käega korrata absoluutselt üks-ühele. Kui see üldse peaks olema eesmärk. Viis Raffaeli “Madonna tugitoolis” koopiat on viis erinevat Raffaeli töö tõlgendust, loodud erinevatel kaalutlustel, eri aegadel, eri isiksuste poolt. Sinu ja Laurentsiuse “Mona Lisa” tõlgendusi võib küll kõrvutada baltisaksa maalijanna Elsбет Rudolffi 1920. aasta tööga, kuid kas sel on mõtet?

PL: Pole mingit mõtet. Meil on eri mured.

TMK: Inimkäega valmistatud ja nn kordumatute jäljenduste ehk “originaali” tõlgenduste kõrval on muidugi tehniliselt reprodutseeritud koopiad. Niisuguseid malmreljeefe Leonardo “Pühast õhtusöömaajast” nagu näitusel “Meistriteoste lummus” võis omal ajal valada kümneid. Täna, digitehnika ajastul, on koopiade valmistamine infolevitamise eesmärgil ääretult lihtsam. See, mis muuseumidesse või mõnda teise institutsiooni jõudnud originaalidega on juhtunud, on mulle selge. Luba nende tööde vaatamiseks, uurimiseks, reprodutseerimiseks tuleb küsida töö omanikult, mitte autorilt. Tööde lekitajad internetti ja ilma kokkulepitud honorarita reprodutseerivad ei ole omaniku sõbrad. Kuidas suhtud sina kui muuhulgas ka digitaalse kunsti looja autori- ja koopiaõiguse probleemi?

PL: Kelleltki ei tule luba küsida. Kultuuri järjepidevus seisneb eri ajastute,

mõtteviiside ja mõtlejate dialoogis. Kas meie oma jutuaajamiseks peaksime kelleltki luba küsima? Ma mõistan, et kusagil on muiduleivasõõjaid, kellele meeldiks oma rahakotti meie mõttevahetuse vahele sättida, aga mina ajaksin nad lauast ära. Kõik, kes minuga suhtlevad, minu mõtteid välja naeravad, tsiteerivad või paljundavad, on minu vestluskaaslased. Need, kes püüavad mõttevahetuse astumata minu pealt teenida, on lihtsalt tüütud parasiidid. Kultuuri järjepidevusele kahjulikud soolenugilised. Kasigu kööki nõusid pesema.

KUS ASUB KUMU?

KUMU kunstimuuseum asub Tallinnas Kadrioru pargi ja Lasnamäe linnaosa vahelisel paenõlval. KUMU on sõlmpunkt, mis ühendab erinevaid maailmu: esindusliku barokse Kadrioru, koduse ja mängulise Kadrioru, industriaalse tormmajade Lasnamäe, ning Laagna tee kaudu kogu linna.

KUIDAS MINNA KUMUSSE?

JALGSI Viru väljakult mööda Narva maanteed Kadrioru, Weizenbergi tänava lõppu.

TRAMMIGA Kesklinnast trammidega nr 1 või 3 Kadrioru lõpp-peatusesse. Sealt edasi jalgsi Weizenbergi tänava lõppu.

BUSSIGA Viru keskuse bussiterminal – J. Poska: nr 1, 1a, 19, 29, 29a, 29b, 34a, 38, 44.

Hobujaama (Viru keskuse lähedal Narva mnt) – J. Poska: nr 35, 60, 63.

Kunstiakadeemia (Viru keskuse lähedal Gonsiori t) – Uuslinn: nr 31, 53, 56, 67, 68.

AUTO JA EKSKURSIONIBUSSIGA Mööda Narva maanteed või Laagna teed. Parkla asub Valge tänava ääres, muuseumisse saab siseneda parkla kõrval asuvast jalakäijate tunnelist või peasissekäigust. Invaparkla asub Mäekalda tänava ääres, Valgelt tänavalt saavad erivajadustega inimesed sõita liftiga otse muuseumi siseõue.

MILLAL MINNA KUMUSSE?

KUMU kunstimuuseum on publikule avatud alates 2006. aasta veebruarist.

KUMU on avatud

suveperioodil (1. mai – 30. september) T–P 11.00–18.00

talveperioodil (1. oktoober – 30. aprill) K–P 11.00–18.00

Infotelefon 602 6001
www.ekm.ee

KUMU hoone valmis AS Merko Ehituse, Kunstimuuseumi Ehituse Sihtasutuse ja Eesti Kunstimuuseumi koostöös

KUNSTMUSEUMI UUDISED

KUMU saab esimese kunstimuuseumina Eestis audiogiidid

EV välisminister Urmas Paet ja Jaapani suursaadik Shigeo Kondo allkirjastasid 18. novembril Jaapani valitsuse kultuuritoetuslepingu, mis oli seekord suunatud Eesti Kunstimuuseumi uue hoone KUMU varustamiseks tänapäevase audiogiidide süsteemi, esitlustehnika ja maalide konserveerimise labori tehnikaga.

KUMU sõlmis koostöölepingu PÖFFiga

Novembris sõlmis KUMU Pimedate Ööde Filmifestivaliga koostöölepingu, mis toob PÖFFi programmid ja üritused uue kunstimuuseumi auditoriumisse. Alates KUMU avamisest näidatakse seal iga nädal kuni kahte dokumentaalfilmi, kord kuus ühel nädalavahetusel toimub dokumetalistika minifestival ning aeg-ajalt korraldatakse PÖFFi ja KUMU partneritele ja sõpradele tasuta filmiklubiõhtuid.

Adamson-Ericu Muuseum tähistas 22. sünnipäeva
Adamson-Ericu Muuseum tähistas 2. detsembril oma 22. sünnipäeva, mille raames toimusid

temaatilised ekskursioonid Richard Uutmaa ja Adamson-Ericu loomingu näitustel. Sünnipäeva lõpetas Richard Uutmaa mälestusõhtu, kus osales ka kunstniku tütar Tiina Uutmaa.

AKU lõpetab

23. detsembri õhtul kell 22.20 (kordusena 7. jaanuaril) läheb eetrisse Eesti Kunstimuuseumi ja Eesti Televisiooni koostöös valminud sarja "Aku" viimane saade, mis keskendub KUMU kunstimuuseumile. Sõna saavad muuseumi juhid ja töötajad; teoseid ootavad muuseumiruumid avanevad vaatajaile kordumatus tühjuses ning kõrvalepoikeid tehakse ka hoone tehnilise poolde. Aitäh kõigile, kes "Akut" teha aitasid, "Akuga" rääkisid ja "Akut" vaatasid!

EKM eetris

Igal kolmapäeval pärast kella 17.00 Eesti Raadio uudiseid on Vikerraadio eetris Eesti Kunstimuuseumi uudised, kust saab informatsiooni EKM-i kõigi filiaalide näituste ja ürituste, koostööprogrammide ning samuti avamiseks valmistuva KUMU kohta.

EKM-i töötajatel uued kontaktandmed

Seoses Eesti Kunstimuuseumi administratsiooni kolimisega KUMU hoonesse ei kehti enam administratsiooni vanad telefoninumbriid. Samuti on alates detsembri algusest kõigil Eesti Kunstimuuseumi töötajatel uued e-maili aadressid: eesnimi.perekonnanimi@ekm.ee. Uued kontaktandmed leiate Eesti Kunstimuuseumi kodulehelt www.ekm.ee.

EKM-i kogud on suletud

KUMU-sse kolivad Eesti Kunstimuuseumi kogud on alates 15. novembrist suletud. Kolimisperioodi vältel ei teenindata uurijaid ega väljastata kunstiteoseid näitustele. Raamatukogu ja arhiiv avatakse uuesti pärast KUMU avamist publikule, graafika- ja skulptuuriosakond alustavad uurijate teenindamist ja teoste väljastamist alates 2006. aasta septembrist ning maalikogu alates 2007. aasta I kvartalist. Vabandage, ja kohtumiseni KUMU-s!

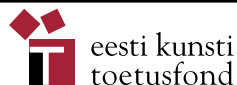

Eesti Kunsti Toetusfond kogub toetusi ja annetusi meie kunstipärandi säilitamiseks. Meie üheks prioriteediks on toetada Eesti kunstiväärtuste restaureerimist.

Praegu töös Oskar Kallise "Linda kivi kandmas" (1914).

Maali restaureerib Eesti Kunstimuuseumi konservator-restaureator Helje Vemomasing.

www.ektee
info@ektee

EESTI KUNSTI TOETUSFOND a/a 10220034379014